

E b i c y k l

spanilá jízda astronomů od hvězdárny ke hvězdárně

Reportáž psaná na bicyklu o XXIX. Ebicyklu

29. Ebicykl

Moravský džbánek

28.7 .- 4.8.2012

Memoriál Kosmasky Ing. Evy Krchové (24.11.1953 – 1.4.2012), planetka č. 29456

Očima tandemu Kája & Jája

Úvod: Malý Ebicykl

(5. – 8. 7. 2012)

Účastníci expedice Malý Ebicykl 2012:

Luděk, Karin, Lucka a Adámek Smolkovi

Marek, Iva, Luky, Fild'a a Tobík Solaříkovi

Karel, Jájuška, Verunečka a Jand'ulka Trutnovští

Po absolvování loňského ročníku našeho Malého Ebicyklu, kdy sice velká část naší expedice padla za oběť všelikerým nepříjemným zdravotním příhodám, jsme se rozhodli nehodit flintu do žita a ten Kroměříž s Foucaltovým kyvadlem v Květné zahradě nakonec přeci jenom dobít. Zvolili jsme si tentokrát severní přístupovou trasu, po proudu řeky Moravy. Jednak je to převážně z kopce a rovněž je velká pravděpodobnost, že budeme na našich ořích svištět po větru. Přestože je to v přímém rozporu s jedním z bodů Ebikodexu, že totiž Ebicyklisté jezdí zásadně do kopce a proti větru, s ohledem na naše malé Ebiúčastníky jsme nakonec tuto variantu vybrali jako nejvhodnější. Konec konců jedná se přece o Malý Ebicykl a tak nějaké ty výjimky potvrzující pravidlo si snad můžeme dovolit. Rovněž jsme se oproti původním předpokladům rozhodli celkovou délku našeho putování zkrátit a jako počáteční bod jsme zvolili nikoliv pramen řeky Moravy na úbočí Králického Sněžníku, nýbrž město Zábřeh a to zejména z důvodu, že v oblasti horního toku Moravy schází vhodné cyklostezky. Zkrátka plánovali jsme a vážili a promýšleli naše cykloputování ze všech stran, až jsme se nakonec usnesli na určitém kompromisu a myslím, že jsme udělali moc dobře.

našich 7 malých statečných:

Fild'a

Adámek a Jand'ulka

Verunečka a malý Tobík s mamkou

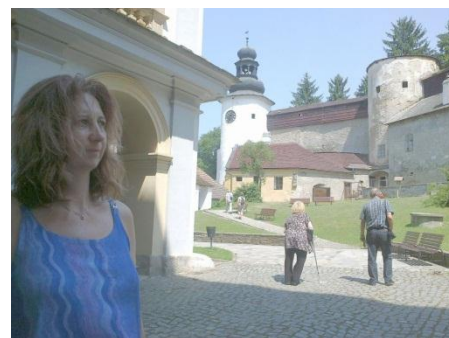
Lucka stojící a Luky obětavě vozící

Sraz jsme stanovili na úterý 3.7.2012 v 10 hodin dopoledne u sochy Eskimo Velzla u nádraží v Zábřehu. Je to krásná socha tohoto cestovatele s kufrem, který symbolicky kyne na šťastnou cestu. Nicméně osud tomu chtěl, že jsem v předvečer našeho odjezdu zjistil, že našemu Honzíčkovi někdo ukradl kolo! Bylo to krásné, asi tři měsíce staré kolo LeaderFox, které Honzík dostal jako předběžný narozeninový dárek u příležitosti našeho jarního Lipkového cyklovýletu do ráje ptactva k Neziderskému jezeru. No a jistě uznáte, že bez kola se na kole opravdu jezdit nedá. Ještě v pondělí večer jsme tedy obešli dva brněnské cykloobchody a k tomu Tesco, ale ukázalo se, že buď byla k dispozici kola sice pěkná, avšak daleko za naším finančním horizontem, anebo kola levná, ale na kterých by Honzík s největší pravděpodobností dopadl jako onen hrdina z dnes už legendárního článku „Jak jsem jel Krále Šumavy“, který si svůj bicykl pořídil rovněž z Tescoletáčku. Jak se ale říká, v nouzi poznáš přítele a v našem případě se jednalo o našeho kamaráda Jirku Krejsu z Drásova, který vlastní malou cyklo dílnu a prodejničku a který nám nového LeaderFoxe nechal do dvou dnů dovézt rovnou od výrobce z Českých Budějovic. Nakonec nám ještě nové kolo sestavil a potom předal za nákupní cenu! Vysekávám proto Jirkovi Krejsovi touto cestou hlubokou poklonu a veliký dík a jsem velmi rád, že jsou na světě takovíto lidé. Mimochodem, toho prvního ukradeného LeaderFoxe jsme zakoupili rovněž od Jirky Krejsy a jako protihodnotu jsme mu tenkrát dali menší kolo Dema Vega, ze kterého již Honzík vyrostl. No a tuto Demu prý Jirkovi Krejsovi ukradli asi před měsícem v Praze! Raději už bez komentáře...

Čtvrtek 5.7.2012:

Úsov – Nové Zámky – Mladeč – Litovel – Hynkov

Takže na naše cyklistické putování jsme se k rodinám Smolků a Solaříků vydali až s dvoudenním zpožděním a místo srazu na nádraží v Zábřehu jsme se nakonec setkali až ve čtvrtek 5. července v 10 hodin v Úsově. Jájušku nejvíce mrzelo, že přišla o návštěvu muzea Eskimo Velzla v Zábřehu a muzea tvarůžků v Lošticích, ale snad jí to vynahradila návštěva velice hezkého zámku v Úsově, který se může pochlubit loveckým muzeem a nejbohatší sbírkou paroží a vycpanin v celé ČR! Díky velmi čilé aktivitě rodu Lichtenštejnů je zde vedle sbírek tuzemské fauny rovněž k vidění množství exponátů z Afriky, vesměs z přelomu 19 a 20 století. Našli jsme zde dokonce i „našeho“ ptáka Kolihu velkou, o které jsme měli referát na Lipkovém cyklovýletu a kterou jsme před časem marně hledali u Neziderského jezera v Rakousku. No a potom jsme už nabrali jihovýchodní kurz a vjeli do vlidného stínu lesa Litovelského Pomoraví. Teplota na Slunci se šplhala až někam ke čtyřicítce a asfalt na cestě tál, tak jsme se v místě zvaném Nové Mlýny přidali k vodákům a společně se vytunili v chladivé řece Moravě. Dále jsme pokračovali cyklostezkou lesem a prohlédli si poněkud zanedbaný altán Templ a o kousek dále zarostlý Obelisk. Kdysi tyto objekty

Modrá paní úsovská - Jájuška

Litovelské Pomoraví – krásný vyřezávaný totem s orlem a pejskem po Markově pravoboku

patřily ke komplexu Nové Zámky a pravděpodobně tvořily areál podobný zámku Lednice. Dnes je však tento zámek veřejnosti nepřístupný a nachází se zde psychiatrická léčebna. Bylo mi těch lidí líto. Člověk si zde do morku kostí uvědomí, jaké má ohromné štěstí, že je zdravý, že má prima rodinu a že všechny problémy a starosti byť se zdají jakkoliv závažné, jsou vlastně docela nepatrné v porovnání s problémy těchto lidí. Potom jsme přešli na pravý břeh řeky Moravy k Mladečské jeskyni, ale vzhledem k pokročilé době jsme nepochodili, bylo již zavřeno. Tak jsme se alespoň cestou na Litovel napásli u silnice pozdních třešní a po krátkém kufrování v Litovli jsme po Moravské cyklostezce dojeli až do vesničky Hynkov, o které místní tvrdí, že je to konec světa. Autobus sem sice jezdí jen třikrát denně, ale za to zde mají fotbalové hřiště se záchody a teplou sprchou, kde nás místní správce nechal po krátkém smlouvání přespat za 60Kč na dospěláka.

Cyklostezka pro dvojkola

Krásná večerní projížďka pohled vpřed

Pohled zpět – Tobíšek bdící

A u Nových Zámků – Tobíšek spící

Ležení Trutňáků a VIP lóže Smolků v Hynkově

Pátek 6.7.2012:

Hynkov – Horka nad Moravou – rybník Poděbrady – Olomouc – Nemilany – noname rybník u Kožušán

Večer se sice trošku honily mraky, ale ráno 6. července nás uvítalo blankytně modrou oblohou slibující další velice teplý den. Po snídani, jejíž součástí byl mimo jiné i zmrzlý hrášek z místního koloniálu, jsme se vydali kolem Mlýnského potoka do Horky nad Moravou, bývalého působiště našeho dědečka Karla. Na začátku Horky jsme navštívili velice zajímavý nízkoenergetický dům přírodомilného sdružení Sluňákov. Jedná se o netradičně řešenou budovu do oblouku, s asi pětikrát menší spotřebou energie než mívají běžné domy. V roce 2007 byla oceněna hlavní cenou architektů Grand Prix. Prohlédli jsme si veškeré exteriéry i interiéry, včetně srdce celé budovy – kotelny s tepelnými výměníky a dalšími technickými vymoženostmi a mohu říci, že i když je tato stavba ze silnice v celku nenápadná, návštěva určitě stála za to. Dále jsme potom pokračovali k vyhlášenému písáku, zvaném Poděbrady, kam se jezdí koupat snad půlka celého Olomouce. Zde jsme strávili podstatnou část dne, vyplněnou koupáním a cachtáním a v případě Lukiho Solaříka a Adámka Smolky dokonce též odvážným vrháním se z mostu do asi čtyřmetrové hlubiny pod sebou. Jak se ale ukázalo,

nejnebezpečnější nebylo ani zdaleka skákání z mostu, ale prosté cachtání a placatění se u břehu. Naše Verunka totiž šlápla na dně na nějakou větvičku a rozřízla si prstík na nožičce. Ještě že s námi byla naše samaritánka Ivka Solaříková, která provedla zdařilou operaci zelenou dezinfekcí, takže večer se už náš Brebentílek mohl opět začít cachtat. Schovávající se ve stínu stromů jsme zde poobědvali z vlastních zásob a odpoledne jsme se potom vydali přes sluncem rozpálenou Olomouc dále na jih. Krásná cyklostezka zde vede přes park s pavilony, kde se konává výstava Flora Olomouc. Vzhledem k velkému horku jsme však tentokrát ponechali všechny památky tohoto města nepovšimnuty a místo nich se raději občerstvili zmrzlinou. Jižně od Olomouce za vesnicí Nemilany jsme podjeli dálnici na Ostravu a potom Marek Solařík a Luděk Smolka dostali spásný nápad nepokračovat dále po Moravské cyklostezce na jih, ale ještě před Kožušankami zatočit doleva na polní cestu vedoucí k nepojmenovaným rybníkům a bivakovat zde. Koupání zde bylo naprosto báječné, voda byla jako kafe, až jsme si říkali, že nás snad ani moc neosvěží. Nicméně nad jihem se již začaly postupně stahovat mraky a i když to z počátku vůbec nevypadalo, přihnala se se setměním docela silná bouřka. Trvala asi tak necelou hodinku. Příliš toho sice nenapršelo, ale za to se na prvních deset minut zvedl tak silný nárazovitý vítr, že div neodnesl jeden ze Solaříkových stanů. Nakonec však všechno dobře dopadlo, druhá bouřka, která přišla v noci, již byla docela slabá a ráno bylo nebe opět modré, téměř bez mráčku. Zkrátka, provázel nás klasický denní chod počasí, typický pro tyto teplé letní dny.

Tat'kové tahouni se svými „long vehicly“

Kompletní expedice před odjezdem z Hynkova

Poděbrady nebo Mrtvé moře?

Verunčin pozdrav z poděbradských vod

Jand'ulka cachtající

Předobědové poleženíčko u písáku Poděbrady

Obídek a pohoda

Výstavba stanového městečka u Noname

Cachtando v Noname rybníce

Klid před bouří, stan vlevo musel být přenesen

Rezidenční čtvrt' Smolkov u Noname

Překážka přes cestu ...

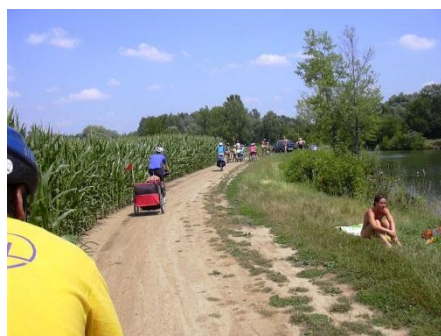
Sobota 7.7.2012:

Noname rybník u Kožušan – Tážaly – Dub nad Moravou – Nenakonice – Tovačov – Anínské jezero

Je sobota 7. července a my se vydáváme dále po Moravské stezce na jih přes Tážaly, Charváty a Bolelouc na Dub nad Moravou. Vzhledem k tomu, že je na silnici úplně minimální provoz, zkracujeme si cestu a místy měníme cyklostezku i za normální silnici s dobrým rovným povrchem. V Dubu nad Moravou jsme si dali dobrý vydatný oběd (vyzkoušeli jsme mimo jiné i tvarůžkovou polévku s názvem Olomoucký víchř), nabili si mobily a potom vystoupali na kopeček k chrámu Očišťování Panny Marie. Jedná se o skvostný svatostánek, kde se nás ujala jedna místní paní a ukázala nám v postranní kapli dožínkové věnce, které sem přivázejí každoročně poutníci z Polska. Nevím, když by mi někdo dříve řekl „dožínkový věnec“ tak

Ráno po bouři

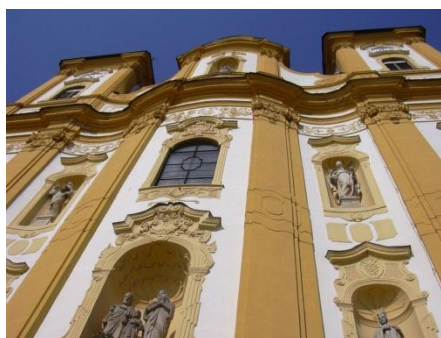
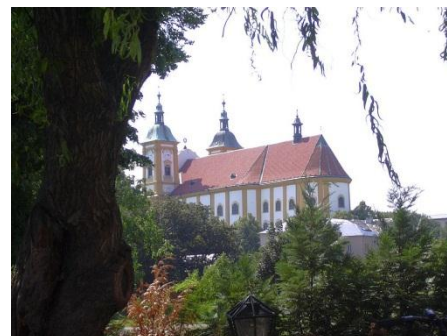
Odjezd od Noname rybníka

bych si asi představil nějaký velký, ale jinak normální věnec. V tomto případě se však jedná o v pravdě umělecká díla, věnce ve tvaru koruny s religiózními znaky, do detailů propracované, dokonce včetně oveček a monstrance, to vše vyrobené pouze z obilí, proutí, lučních květin a jiných přírodních materiálů. Prostě nádhera. Paní byla velmi ochotná a povídala nám také o Velikonoční svíci a různé další zajímavosti. Další naše cesta nás zavedla mezi Tovačovské rybníky. Horní a Dolní Hradecké rybníky sice ke koupání moc nelákají, jsou to ale hnízdiště mnoha různých druhů vodních ptáků a mohu říci, že si nepamatuji, kdy bych například v minulosti viděl tak velkou skupinu labutí. Byly jich určitě desítky. U Tovačova, v blízkosti rybníka Kolečko, jsme ještě projeli překrásnou alejí letitých stromů, ale bohužel již bylo příliš pozdě, než abychom mohli navštívit téměř 100 metrů vysokou zámeckou věž, odkud by celé okolí Tovačova určitě bylo vidět jako na dlaní. Luděk potom našel krásné místo na přenocování přímo na východním břehu Anínského jezera, kde byla nižší hustota rybářů a kde byly ideální podmínky ke koupání i ke stanování. Nicméně chvíli před západem Slunce se ještě objevil místní správce, který nás informoval o skutečnosti, že místa na břehu Anínského jezera nejsou zcela volně k dispozici, ale když uviděl malého Tobíka, který hlásil, že má hlad a další naši drobotinu, tak jsme si ani nemuseli pořizovat jednodenní povolenku, coby rybáři bez udic a spokojil se se slibem, že ráno bude naše stanoviště v perfektním pořádku. Asi měl také děti a tak jsme měli štěstí, že jsme nemuseli shánět nocleh někde jinde. Byl krásný vlahý teplý letní večer. Když se na nebi objevily hvězdičky, udělali jsme si takový hezký společenský povídací večírek a když vyšel Měsíc, postupně se zatáhlo a začalo dokonce mírně pršet. A tak jsme se odebrali na kutě.

Předzahrádka restaurace
na náměstí – naše oáza

Výhled z restaurace
na poutní kostel

Barokní průčelí chrámu
Očišťování Panny Marie

Lod' chrámu a
dožínkové věnce
v postranní kapli

Rozkošatělá rodina labutí na Hradeckém rybníku

Sem tam na nás některá labuť vystrčila zadeček

Všechny děti jsou na jedné lodi

Bezmála stometrová věž – symbol Tovačova

Nádherná tovačovská alej

Bivak u Anínského jezera

Luděk při posledních slunečních paprscích

Neděle 8.7.2012:

Anínské jezero – Lobodice – Zářící – Chropyně – Kroměříž

Nastal poslední den, neděle 8. července a uvítal nás jak jinak než sluníčkem, po dešti už nebylo ani památky. Sbalili jsme si tedy stany, vykoukali se v průzračné vodě Anínského jezera, kterému místní přezdívají Donbas, a vydali se zdolat závěrečný úsek našeho putování. Cesta nás nejprve zavedla přes Cvrčov do Lobodic a odtud po krásné rovné asfaltové cyklostezce do vesnice Zářící. Většina naší expedice zakotvila u místního rybníka, ale my, Trutňáci - hladovci jsme se odebrali poobědvat do penzionu u Kryštofa na náměstí, kde se nám navíc podařilo od přisednuvších cyklistů zjistit novinky z právě probíhající staré dámy Tour de France. Potom jsme se vrátili k rybníku za ostatními a ještě jsme se stihli krásně vykoupat v neskutečně čisté vodě. Dohlednost v rybníku v Zářící je podle mne nejméně tři metry, což je na sladkou vodu docela slušné. Při vstupu do vody jsme navíc procházeli hejny malých rybiček, které se vyhřívaly na Sluníčku. No a potom jsme se vydali dál, projeli kolem zámku a zámeckého rybníka městečka Chropyně a odtud už to bylo do cílové Kroměříže jen, co by kamenem dohodil. Kroměříž je město vskutku překrásné. Nejprve jsme se prošli Zámeckou zahradou. U dětí zde slavil úspěch zejména místní zookoutek. Hned za ohradou, tak blízko, že bylo možné si sáhnout na heboučké sametové parůžky, odpočívali ve stínu daňci. Ve stejné ohradě bylo potom k vidění množství

dalších zvířat, kozy, zajíci, kačeny, morčata atd., ale největší úspěch vzbudili u dětí volně se procházející pávi a u Karin bobřík, který se právě umýval. Marek Solařík si všiml zajímavé dřevěné plastiky ve zvířecím výběhu s trojúhelníkovým, kruhovým a čtvercovým otvorem, podle kterého usoudil, že větší zvířata zde mohou trénovat logické myšlení a jejich inteligence se tedy musí blížit dvouletým až tříletým dětem ☺. Posilnění zmrzlinou, kofolou a lahodným jahodovým koktejlem zakoupeným v kiosku u Arcibiskupského paláce jsme se vydali přes Kroměříž do Květné zahrady k Foucaltovu kyvadlu, kde jsme hodlali zkontrolovat, že Galileo Galilei měl pravdu, když pravil: „A přece se točí“. Nicméně jaké bylo naše zklamání, když jsme zjistili, že v centrální rotundě v Květné zahradě probíhala právě výstava moderního umění „Tvořeno světlem“, díky které bylo Foucaltovo kyvadlo demontováno. Tak jsme se alespoň podívali na jednu zajímavou fontánu, která je jedinečná tím, že jedna z postav na fontáně drží klikovou hřídel. Opravdu stojí za vidění a najdete ji, když se vydáte od rotundy po chodníčku k levé části kolonády. Jinak Květná zahrada v Kroměříži je moc hezká, zejména když je v plném květu. Honzík si ještě chvilku bloudil v jednom v keřovém bludišti, ale to už nás opět tlačil čas a tak jsme se všichni tátové vypravili k autu, Marka Solaříka, které měl zaparkované na výpadoce na Brno, abychom provedli závěrečný pendl do Úsova a Zábřehu. Cestou zpět do Kroměříže jsme se, světe div se, opět za Prostějovem úplně náhodou sjeli dohromady, jako kdyby nás snad přitahoval nějaký magnet, takže do Kroměříže jsme dojeli opět společně. Naložili jsme kola i všechno vybavení, udělali si závěrečnou společnou fotografii a potom už jsme uháněli každý ke svému domovu.

Dospěláci v zookoutku

Daněk s měkkýma a úplně sametovými parůžkami

Pán páv

Děti v zookoutku

Arcibiskupský palác ze Zámecké zahrady

Arcibiskupský palác z ulice

Průjezd historickou bránou cestou do Květné zahrady

Krásná barokní kašna v Květné zahradě

A zde je on: Kličoš s hřidélí – skoro jako z Černých baronů Žižka se samopalem ☺

Celková délka trasy nás, Trutňáků byla rovných 100 km. Ostatní účastníci expedice, vzhledem k tomu, že začali své cykloputování v řádném termínu a zavítali rovněž do okolí Zábřehu, zvládli natočit asi 130 km. Závady nás celkem neprovázely, jen s výjimkou prasklé špice u zadního kola našeho tandemu a mírně ohnutým trubkám na našem přetíženém přívěsném vozíku.

Tento náš Malý Ebicykl 2012 považuji za akci nanejvýše úspěšnou, i když jsme některé plánované atrakce bohužel nestihli navštívit. Ale myslím, že dospěláci a zejména naše ratolesti byli přes vytrvalá vedra nadmíru spokojeni díky častému koupání, zmrzlinám, jízdě na kole po nepřilíh dlouhých etapách a z dobrodružství z bydlení ve stanu. Již při našem rozloučení jsme si slíbili příští rok tuto akci zopakovat, jen ještě musíme zvolit tu správnou řeku, po jejímž proudu naši příští trasu naplánujeme.

Na Moravské cyklostezce bylo moc krásně

Kája & Jája & Verunka & Honzík Trutnovští

(malé) z.d.e.

Velký Ebicykl 2012 – putování od hvězdárny ke hvězdárně

Prolog – nultá etapa

Sobota 28.7.2012

(délka 99,34 km; max. rychlost 64,0 km/h; průměr 17,0 km/h)

Letos byly stanoveny dvě varianty nultých etap naší spanilé jízdy – varianta 0A (Česká Třebová – Litomyšl) a varianta 0B (Chocẽ – Litomyšl). Ale protože obě počítaly s přepravou kol vlakem a s naším tandemem by to mohl být problém, vymysleli jsme si variantu 0C. Startovali jsme do Litomyšle přímo z Brna. Ze Skřivanky jsme odjížděli asi v 10 hodin. Nevím jak je to možné, ale vždycky když si stanovíme čas odjezdu řekneme na 7 hodinu ranní, stejně vyjedeme až někdy kolem desáté. Vždycky se nám to všechno tak nějak nahrne na poslední chvíli prostě proto, že v předvečer nestíháme udělat všechno co je potřeba. Ale buďme rádi, že jsme vůbec někdy vyjeli. Poslední, co jsme udělali, bylo připevnění naší expediční vlaječky meteorářského ducha a boha Zazela k nosiči našeho tandemu.

Ujeli jsme tak asi 5 km na sever a navštívili v Řečkovicích naši babičku Věrku, opatrující naši malou Verunečku a jejího nového králíčka Kuličku. Děkujeme moc a moc, nejen naší babičce v Řečkovicích, ale též rodičům Jájušky v Troskotovicích, protože kdyby nebylo u koho naše ratolesti Verunku a Honzika „vypnout“, měli bychom to s naší účastí na Ebicyklu určitě mnohem komplikovanější. Po opravě předního sedla našeho tandemu jsme se vydali dál. Do Kuřimi jsme museli jet kousek po hlavní státní silnici. Provoz je zde dost silný a určitě by si to zde zasloužilo cyklostezku. Nicméně pokud vím, tak s její výstavbou se už počítá, tak snad se v brzké době brněnští kolaři dočkáme. Odtud jsme potom pokračovali po nové cyklostezce přes kopeček na Malhostovice a Drásov, po sousední ulici jsme minuli bydliště Jirky Krejsy a jeli dál, více méně po rovině, až do Tišnova. Odtud potom začalo táhlé a dlouhé stoupání s velkým převýšením. První na řadě byla vesnice Lomnička, potom Šerkovice, odtud vede překrásná cyklostezce lesem do Lomnice a dále vzhůru na Brumov. Horskou prémii Brumov, která byla z celého stoupání nejstrmější, jsme zvládli též díky spasení ostružin a malin co rostly u silnice. Byly báječné, sladoučké a vyhráté od sluníčka.

Následoval krátký sjezd do Černovic, kde jsme na autobusové zastávce s Jájuškou improvizovaně poobědvali. Naproti na silnici stála navíc voňavá pojízdná prodejna masných výrobků z Velkých

Na počátku velké spanilé cesty

Stromová dýně v Kuřimi

Odměna za výšla p na horskou prémii Brumov: Nejprve ostružinová a potom malinová zastávka

Pavlovic, které se prostě nedalo odolat a díky které jsme si náš jídelníček obohatili o báječnou klobásku z libového masa. Byla fakt báječná a Jájuška začala plánovat, zda by bylo možné domluvit, aby řidič dodávky občas zajížděl rovněž do Brna do firmy, kde pracuje.

Po pár houpacích jsme pak dojeli do Olešnice, vesnice roku 1999, kde jsme si dali v místní cukrárně jahodový koktejl a potom vytrpěli další stoupání do vesnice s příznačným názvem Trpín, mimochodem pro změnu vesnice roku 2003. V této obci jsme minuli sluneční hodiny, ale toto setkání s astronomií je bohužel neprokazatelné, protože mojí milé Jájušce se moc nelíbily a tak jsme jejich podobenku nepořídili. Následovaly Hartmanice, odkud se cesta konečně překlátila z kopce. Jelikož jsme díky GPS navigaci Garmin Oregon 200 sjeli z plánované trasy, minuli jsme městečko Bystré. Ale vůbec nám to nevadilo a ani jsme si moc nezajeli. No a potom jsme již rychle projeli Poličkou, kde se zastavíme zítra, vystoupali, či spíše vylezli na menší kopeček před vesnicí Lezník a pak už jen trádá dolů pohodlně z kopce přes vesnici Pohodlí až do Litomyšle, kam jsme však dorazili namísto v plánovaných 16 hodin až někdy v šest.

Se všemi Ebicyklisty jsme se setkali na hlavním náměstí v době, kdy již bohužel končila prohlídka města Litomyšle a jistě moc zajímavé povídání o zdejším slavném rodákovi Zdeňku Kopalovi. Škoda, že jsme sem nestihli přijet včas.

Obědová klobásková přestávka v Černovicích

Občerstvovací koktejlová přestávka v Olešnici

Královské uvítání na náměstí v Litomyšli

Společná večeře v restauraci s příznačným názvem Na veselce

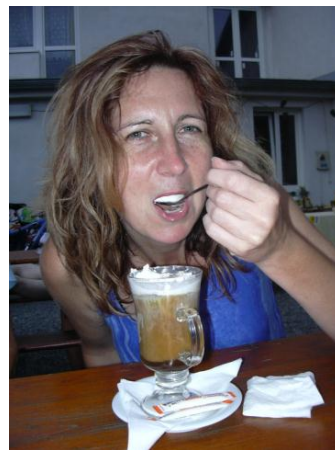
A tak jsme se záhy, společně s naším polním hejtmanem a teď už skoro kompletní jeho Ebidružinou, odebrali na místo našeho nocování ve cvičebním sále u restaurace na Veselce, kde nám náš dnešní hostitel, pan Jan Šlégr zajistil vedle přespání i výborný guláš k večeři. V místě našeho nocování se bylo možné dokonce i vysprchovat v teplé vodě, zkrátka komfort, luxus, paráda. Nocleh byl prý zde navíc zajištěný tak, že pokud jsme si ze společného měšce zakoupili večeři, mohli jsme v tělocvičně přespát zadarmo. Pan Šlégr nám rovněž mimo jiné řekl, že zde v Litomyšli mají v plánu postavit do roku 2014 veřejnou astronomickou pozorovatelnu, která ponese jméno koho jiného než zdejšího znamenitého rodáka Zdeňka Kopala. Vedle Zdeňka Kopala jsme zavzpomínali též na dalšího českého astronoma, kterého spousta z nás znala osobně, a sice na Jindřicha Šilhána, který se narodil v nedalekém Vendolí.

Připravít ke startu!

Pozor!!

MŇAM!!!

Večer pak následoval briefing, ale především slavnostní zahájení naší letošní spanilé jízdy. Vydali jsme z hrdel mocný pokřik Ebicyklu a potom jsme společně probírali, co nás zítra čeká a nemine. Je krásné se opět setkat se známými dobrými tvářemi a popovídat si o životě, vesmíru a vůbec. Jenom je škoda, že se na toto naše setkání již dívá naše Kosmaska Evka Krchová odněkud shora. Třeba se tam někde opět setkala se svým manželem a nezapomenutelným tahounem naší vozové hradby Dušanem.

První večerní briefing

Melantrich Hynek ve svém krámku

Slavnostní zahajovací pokřik

Tak by mne jen zajímalo, kde udělali soudruzi z NDR chybu?

Náš hostitel, pan Jan Šlégr

Mezi tím se venku zatáhlo a po parném dnu, kdy teploty stoupaly určitě až někam přes třicítku se přihnala bouřka, takže kdo by teoreticky chtěl, mohl se vysprchovat třeba i venku. Ještě jsme zatelefonovali našemu dědečkovi a babičkám, že jsme ve zdraví dojeli a nyní nám již nezbývá než se sklopit do průmětny, zavřít víčka a spánkem sbírat síly na zítřejší etapu. Dnešní nultá etapa byla pro nás docela náročná, protože jsme začínali v nějakých dvěstě šedesáti metrech nad mořem, ale několikrát jsme to dotáhli až téměř do sedmiset metrů. Celkově jsme nastoupali skoro 1700 výškových metrů! Holt, projeli jsme východní částí Žďárských vrchů. Naštěstí, i když je to proti duchu Ebikodexu, nás celou dobu podporoval vítr v zádech. Bylo by dobré, kdyby se s příchodem bouřky a následným přechodem fronty do zítřka otočil, ale uvidíme, nakolik nám to bude náš meteorářský duch a bůh Zazel přát.

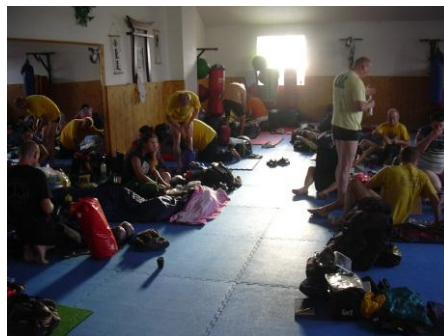
První etapa

Neděle 29.7.2012

(délka 95,88 km; max. rychlost 62,8 km/h; průměr 16,4 km/h)

Za okny ráno pomalu se rodí, venku je pod mrakem, neprší a teplota klesla, zkrátka ideální cyklistické počasí. Téměř všichni Ebicyklisté jsou svěží a vstávají již kolem sedmé, včetně mé Jájušky, jen já po tom našem včerejším prakticky stokilometrovém horském prologu bych ještě chměl. Ale to nevadí, myslím, že během následujících dní a etap se to všechno určitě srovná.

Za okny ráno pomalu se rodí...

Ranní Ebibůfet

Slovenské papričky z proveniencie Matena

Bohatýrská snídaně

Po výjezdu v 9 hodin jsme si nejprve celý Ebicykl udělali společnou fotografii u milující se symbiotické dvojhvězdy, památníku Zdeňka Kopala a potom již někteří polykači kilometrů ujížděli k cíli. Ale někteří, včetně mne a Jájušky, jsme se na doporučení našeho nemilosrdného samaritána Petra Lemeše vrátili do tzv. Portmonea – muzea Josefa Váchala.

Ebicyklisté u plastiky symbiotické dvojhvězdy – památníku zdejšího rodáka Zdeňka Kopala

Náš polní hejtman nám ukázal, že se dokonce jedná o zákrytovou dvojhvězdu!

Etalon Litomyšle – Loket český (59 cm) platný 1370 - 1763

Další místní astrozajímavost - Orloj

Tato návštěva stála za to. Josef Váchal byl svérázný umělec tvořící převážně na počátku 20. století a vyzdobil dům pana Portmonea osobitým a velmi zajímavým způsobem. Zvlášť pěkný byl ručně vyřezávaný a malovaný nábytek a také veliká kniha o Šumavě, pro kterou ručně vyráběl papír, ze dřeva vyřezával a sázel písmena a vytvářel úžasné dřevoryty. Sahat se na takový klenot smí jen v bílých hedvábných rukavicích. Josef Váchal byl všestranný umělec, který mi v mnoha ohledech připomínal postavu Vladimíra, z Hrabalovy knížky Něžný barbar. Ve své době nedoceněný, ale dnes by se jeho díla dala dražit v těch nejprestižnějších aukčních síních.

Portmoneum

Kráska a zvíře
u Portmonea

Váchalův anděl

Originální výzdoba místnosti – budiž světlo

Stylový vyřezávaný a malovaný nábytek

Motiv páva

Unavenému k odpočinku,
ospalému k spánku,
jsem připravena ...

Zdobená knihovna

Ve dvoře Portmonea se potom nachází velice zajímavá kamera obscura. Na dveřích se skvějí dvě veliká písmena „CO“, u kterých jsem si říkal, zda skutečně znamenají Camera Obscura, nebo třeba také možná kysličník uhelnatý.

Obrácené sochy na dvoře Portmonea

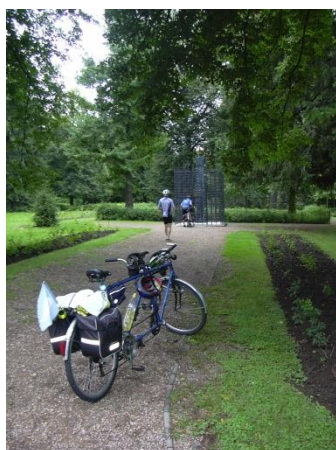

Camera Obscura, či snad plynová komora!?
Je to kamera, Jájuška ukazuje objektiv.

Uvnitř Camery Obscure se sochy na dvoře jeví orientované správně. Je jen třeba se rozkoukat.

V Portmoneu se vytvořila skupinka Ebicyklistů, ke které se připojil i náš tandem, ve složení nemilosrdný samaritán Petr Lemeš s Janet Goodovou, Vladimír Homola, Rost'a Šopa, Mirek Koráb a zeměkolár Víťa Dostál. Takto jsme se tedy společně vydali z Litomyšle na památný Růžový palouček, kde se prý loučil bratr český Jan Amos Komenský před svou cestou do exilu. No a my jsme se zde loučili s hezkým cyklistickým počasím, protože začalo doslova lejt. Z počátku jsme se zkoušeli schovat pod stromem, ale nakonec jsme byli stejně mokří jako lachtani.

Obelisk na Růžovém paloučku,
za památníkem se nachází
propletenec divokých růží

Cestou na Růžový palouček

Růžový palouček - památník českým bratřím
kulturní památka - pietní místo

Růžový palouček je památné místo od nepaměti porostlé francouzskými růžemi, lat. Rosa gallica (tež růže stepní, paloučková) na ploše asi 350 m². Práví se, že vyrostly ze slzí českých bratří, prolitých před jejich odchodem do ciziny. Pověsti říkají, že nešťastí stihne toho, kdo by je chtěl vyplenit. Růžový palouček byl původně uprostřed poli. V roce 1906 toto místo odkoupil Spolek pro získání Růžového paloučku veřejnosti a postupně upravil do současné podoby. Měděný památník podle návrhu arch. Aloise Meteláka byl odhalen v roce 1921. Park osázený v roce 1925 projektoval arch. Kulišan. Vlastníkem Růžového paloučku s parkem je obec Újezdec.

Kdysi zde plakali čeští bratři, dnes plakalo počasí

S Mirkem Korábem jsme se potom mezi kapkami deště vydali dál a projeli cestou necestou po červené turistické značce údolím Tolcových Maštálí. Shlédli jsme tak alespoň kousek z tohoto známého pískovcového skalního města. Po trvale se zhoršující cestě jsme nejprve tak trochu zabloudili do dětského stanového tábora, odkud nás potom poslali na dost necyklistickou vymletou lesní cestu, která nás však nakonec přece jen dovedla do Boru u Skutče. Odtud jsme už po normální silnici přejeli do Proseče, kde jsme se spolu se Mirkem Korábem vyfotografovali u modelu Slunce v měřítku 1:1000000000, na počátku planetární stezky. Nakonec jsme byli rádi, když jsme se jakýms - takýms způsobem dopravili v rozumném čase do Poličky a zde navštívili soukromou hvězdárnu pana Romana Ehrenbergera.

Cestou necestou, polem nepolem...

Hluboké erozní rýhy ve skále zvané maštale

Slunce na začátku planetární stezky v Proseči

Pamatuji se, že jsme se na této hvězdárně stavovali již před několika léty, na konci období slunečního minima. A když jsem se těmito dalekohledy tehdy na Sluníčko podíval, uviděl jsem zase po několika letech sluneční skvrny. Dnes je sice sluneční kotouč skvrn plný, ale neviděli jsme ani jedinou, protože bylo zataženo. Nicméně pan Ehrenberger mi letos na této observatoři zase poskytl trochu Chemoprénu, takže jsem si mohl udělat pár skvrnek sám a opravit si cykloprilbu. Navíc nám paní Ehrenbergerová připravila výtečné občerstvení a ještě přibalila Jájušce od plátěného pytlíčku na cestu křížaly. Móóóóo děkujeme. Ona vedle té duchovní stravy je to opravdické jídlo taky moc fajn. Pan Ehrenberger prý plánuje přestěhovat se někam ke Křetínské přehradě, takže je pravděpodobné, že další soukromá hvězdárna vznikne právě zde.

Baterie dalekohledů

Pohoštění proběhlo v režii
dámské a dětské části rodiny

Astronom Roman Ehrenberger

Observatoř v Poličce,
správný dalekohled
má prý čouhat z
pozorovatelný

Šťastná majitelka
pytlíčku křížal

Další naše cesta nás vedla dále do kopce, do nedaleké obce Jedlová. Cestou jsme minuli u cesty stojící smírčí kříž. Jakýpak osud člověka se zde asi uzavřel? Být to dnes, pravděpodobně by byla kolem kříže navlečená pneumatika z motorky.

Observatoř pana Jaška v Jedlové

V Jedlové se dobře nejen jedlo, ale i pilo

V kopuli, která je korunou této hvězdárny

Pan Jašek se naší družiny ujal opravdu velkorysým způsobem a pohostil nás kávou, čajem, limonádou i vínem veltlínským zeleným (je vidět, že už se pomalu blížíme na Moravu). Díky manželům Veselým, tedy zejména paní Veselé, byly zde dále k dispozici tři druhy buchtíček, které byly opravdu vynikající, a já nabývám dojmu, že název obce Jedlová není ani tak odvozený od stromu jehličnanu, nýbrž od skutečnosti, že se tu člověk moc a dobře nají. Též mám takový pocit, jako by se v dnešní etapě naši hostitelé předháněli, kdo bude pohostinnější. Je to úžasné pobývat mezi dobrými lidmi a to je právě na Ebicyklu to nejceněnější.

Prostý kamenný smírčí kříž u cesty do Jedlové

V Jedlové jsme po krátkém hledání navštívili úžasnou hvězdárnu pana Jaroslava Jaška. Štěstí bylo, že tato hvězdárna je díky své krásné kopuli bez problémů patrná již ze silnice. A právě tato kopule je v současnosti na této doposud nedostavěné observatoři to nejzajímavější. Pochází totiž z hvězdárny z Brna a zmiňoval jsem se o ní již ve své Ebicykloreportáži, když jsme se před dvěma roky zastavili na ondřejovské hvězdárně. Je to krásná profesionální pětimetrová kopule s velmi širokou šterbinou, originál Carl Zeiss Jena, vážící asi 2,5 tuny, kterou lze však lehce otáčet rukou. Její dílenské provedení je naprosto perfektní, Myslím, že by to určitě ocenil i takový fajnšmekr na práci se dřevem, jako je Milan Antoň. Kam se na ni hrabou jiné kopule, které jsou v naší republice instalovány. Zajímavé je též to, že do Jedlové byla tato kopule z Brna dopravena vrtulníkem MI-3 a úplně nejzajímavější je podle mého skutečnost, že její současná pořizovací cena včetně dopravy vrtulníkem nedosáhla ani desetin její původní ceny z počátku devadesátých let! Jsem však rád, že ji nestihl osud stejně smutný, krutý a hanebný, jako kopuli z bývalé hvězdárny v Olomouci - Slavoníně. Panu Jaškovi tuto kopuli z celého srdce přeji, myslím, že je v opravdu dobrých rukou. Věřím, že se mu podaří realizovat jeho plán a osadit tuto kopuli šedesáticentimetrovým reflektorem na masivní vidlicové montáži, kterou již má také k dispozici a která pochází za cenu šrotu rovněž z Brna.

Poděkování panu Jaškovi

Pan Jašek pochází z Ořešína u Brna a dělal prý kdysi na brněnské hvězdárně demonstrátora. Muselo to však asi být už docela dávno, protože si na něj vůbec nepamatuji. V Ořešíně si potom na střeše rodinného domku vybudoval svou vlastní menší soukromou observatoř. Už mnohokrát jsem si říkal, vždycky když jsme v Ořešíně běžkovali, nebo chodili na koníčky, kdopak asi bydlí v tom domě s kopulí? A vůbec mne nenapadlo, že bych se s tímto člověkem mohl setkat někde uprostřed Vysočiny na Ebicyklu. Pan Jašek se prý také v brzké době přestěhuje z Ořešína do Jedlové, jen co bude nový dům obyvatelný a hvězdárna hotová. Obloha je zde určitě mnohem tmavší než z Ořešína.

Odpoledne se však začalo sbírat na bouřku. Srážkové radary také nevěstily nic dobrého a tak jsme se ve skupině pavukmistra rychle vydali z kopce dolů směrem na Svojanov v naději, že tomu ujedeme. Cestou jsme se však ještě telefonicky domluvili s manžely Veselými, kteří zůstali u pana Jaška a pomáhali mu uklízet po našem zdařilém plenění, že na ně počkáme ve Svojanově, v penziónu Palla. A tak se stalo, že jsme se nakonec skutečně setkali a manželé Veselí tam i se svými dětmi přijeli na svém tandemu upraveném pro čtyři cyklisty!

Pan Veselý nezapře, že má jako přidruženou výrobu cyklotřílnu. Jeho šlapohybná pohybovadra jsou opravdu naprosto unikátní a vymakaná, Angličané by řekli „smart“. Já bych je zařadil do kategorie „clever level“. Do Jedlové dorazila paní Veselá na speciálním červeném šlapacím elektročopru, ale nyní se doslova přihnali s prvními kapkami deště všichni najednou na tom svém vymakaném tandemu, na kterém bylo nejkrásnější, že šlapat musel i ten nejmenší skříteček na dětské sedačce. Holt, nikdo se zde neveze a každý se snaží dle svých možností, až se společné dílo podaří. Jako ve filmu Pekařův císař. Proti tomuto tandemu to naše Domanico Delanico úplně bledlo, ale i tak jej máme rádi. Ono má totiž stejně jako ten vymakaný bratříček manželů Veselých také o jednu duši navíc. Spolu s Veselými jsme tedy potom nechali Svojanov za našimi zády a pokračovali dál až do Bohuňova, kde jsme se rozloučili a odkud se Veselí zase museli vrátit po vlastní ose zpět do kopce až do Jedlové, kde měli zaparkované své auto.

Cestou jsem si s panem Veselým povídal o konstrukci tandemů a on mi navrhl, že by bylo dobré použít i pro našeho oře namísto klasické odpružené vidlice. Já jsem mu však oponoval, že v našem případě to není potřeba, protože toto máme vyřešené tak, že se nám slušně prohýbá celý rám kola a je až neuvěřitelné, kolik toho ta ocel vydrží. Myslím, že jim Jájuščin nápad na toto naše setkání udělal opravdu radost a i Jájuška sama z toho měla velmi dobrý pocit.

Šlapací elektročopr paní Veselé

Tandem pro čtyři osoby, kde prostě šlape celá rodina

Hrdý hrad
Svojanov

My jsme posléze pokračovali dál, ale ne zase až tak moc daleko, protože hned v Horním Poříčí jsme u hospody zaslechli ono charakteristické ZDE! A tak jsme tam na chvíli zapadli a Jájuška se s ostatními vyfotografovala u obřího krtka ve stráni.

Občerstvovna
Jabajovna
v Horním Poříčí

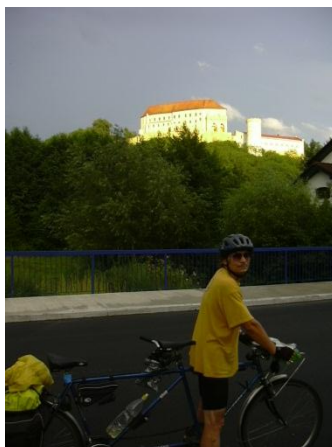

Skupinové foto s krtkem s rýčkem
i kalhotkama s kapsami

Dále jsme pak sjeli ke Křetínské přehradě, nad kterou se právě klenula hezká duha a potom do Letovic, odkud už to byl jen kousíček do cílových Boskovic. Navzdory itineráři jsme to vzali kousek po Státní Svitavské Silnici Smrti (SSSS), ale vzhledem k tomu, že je zde široký odstavňý pruh, frčeli jsme zde třicítkou a bylo nám tam docela dobře. No, a když odstavňý pruh skončil, přešli jsme na krásnou asfaltovou cyklostezku, která se objevila po levé straně SSSS. Poslinění jednou slad'oučkou kukuřicí, kterou jsme si loupili u cesty, jsme dorazili přes Svitávku až do Boskovic.

Dvojitá duha nad Křetínskou přehradou

Krásně opravený zámek v Letovicích

Dům ve Svitávce, kde kdysi bydlela babička Káji Strašila a který se stal cílem naší první etapy, při cestě kolem Čech a po pěti státech v roce 1990, jejíž součástí byl i tehdejší Ebicykl „Český luk“.

Zde jsme na náměstí potkali nováčka našeho Ebipelotonu Ilju Šína, který si v místním Tesco zakoupil ke spaní krásný veliký bílý polštář, takže když jej vezl na řídítkách, vypadalo to jako by mu na kole vybuchnul airbag.

Než jsme se stačili ubytovat, co neslyšíme. Ze zahrádky na náměstí se ozvalo ono známé ZDE!!! A koho nevidíme. Sedí zde spolu s Ilonou a Karlem Hájkovými Kája Strašil i se svým malým Ebipulečkem Terezkou. Přijel se na nás podívat, sice jen krátce a autem, ale prý se ještě určitě uvidíme za pár dní, až naše trasa povede přes Čejkovice. Máme se prý nač těšit. Tak jsem zvědavý. Zatím měl pro nás malé překvapení zde a spolu s Hájkovými nám doporučil objednat si k večeři vynikající zvěřinový guláš.

Setkání s Kájou Strašilem a jeho malou Terezkou

A potom jsme se už skoro za tmy konečně dokodrcali do místa našeho noclehu.

Před večerním briefingem a usnutím jsme ještě přijali pozvání pana Pavla Kopeckého, který učí zde na místním gymnáziu fyziku a chemii a který nám sjednal v Boskovicích ubytování. Na střeše zdejší základní umělecké školy stojí astronomická pozorovatelna vybavená Newtonem o průměru 240 mm, který slouží zejména pro veřejná pozorování. Řekl bych, že minimálně zde ještě není astronomie ryze technická disciplína, ale že je to něco na pomezí vědy a umění. Že se totiž múzy slétávají z hůry tubusem tohoto dalekohledu rovnou do lavic studentů této umělecké školy. Tato pozorovatelna prý vznikla mimo jiné také z důvodu, že v konkurenčním Blansku hvězdárnu nemají. V klubovně pod dalekohledem visí na stěně osvědčení o planetce s názvem Boskovice, kterou objevila naše Ebikamarádka Lenka Planetka Šarounová Kotková, podepsané naším polním hejtmanem Jurou Grygarem.

Pavukmistr Martin Štědroň naslouchající

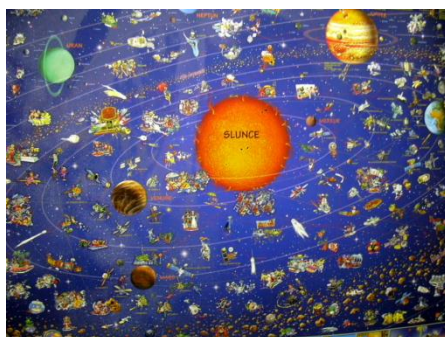
Pavel Kopecký v kruhu Ebicyklistů

Dalekohled hvězdárny v Boskovicích

Historický Newton

Plakát – konečně už vím, jak to ve vesmíru vypadá

Osvědčení o pojmenování planetky Boskovice (objevila Ebicyklistka Lenka planetka Šarounová Kotková, stvrdil polní hejtman Jiří Grygar)

Dnešní etapa byla dlouhá, upršená a jak při večerním briefingu podotkl Jura Grygar, byl nadmíru splněn jeden z dodatků základního dogmatu Ebicyklu: „A přelo“. A pořád a vydatně a moc a moc a moc a nemám rád vodu, i když je i v rumu. Z.D.E.

Druhá etapa Pondělí 30.7.2012

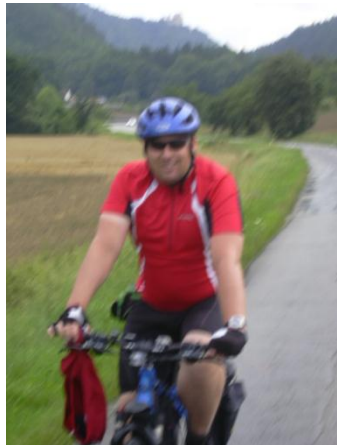
(délka 94,29 km; max. rychlost 59,1 km/h; průměr 14,9 km/h)

Vstávání opět časně, i když naštěstí již ne tak brzy jako včera. Na doporučení Vladimíra Homoly jsme odbočili z trasy dnešní etapy a stříhli si cyklokrosovou vložku k sousoší mistra Jana Husa, Jana Žižky a Prokopa Holého od pana Stanislava Rolínka a jejich neustále se rozrůstající družiny od Ebicyklu. Posílnění jejich duchovním odkazem, na který Ebicykl ideově trvale navazuje, jsme sjeli do Černé Hory, kde nás v místním pivovaru čekalo první dnešní setkání s astronomií. K pivovarské restauraci Sladovna jsme se dostali asi dvacet minut před otevírací hodinou, ale i tak nás vpustili dovnitř a zde jsme narazili na Kvasar. Čekali jsme, že nám tento vysoce energetický zdroj dodá potřebnou energii pro naše další cykloputování, leč ukázalo se, že vliv takto exotických a málo probádaných částí našeho všehomíra může mít někdy komplikovanější, záhadnější a mnohdy i záluďnější následky, než se v prvopočátku zdálo.

Ranní
zátiší
s Jájuškou

Před
nocleží
škoulou
určíme
směr a
jedeme

Boskovický hrad nechal také
Ilja Šin daleko za sebou

Pěší sekce druhé etapy Ebicyklu
vedená Martinem Nekolou

Kterak se rozrůstala družina husitských bojovníků po příjezdu Ebicyklistů

Cesta bojovníků si vyžádala své oběti na duši

Chvillemi se cesta skoro ztrácela

Střídaly se též různé druhy povrchů

Před pivovarem stáli městští policisté a tak jsme si vymýšleli strategii, jak s nimi budeme posléze vyjednávat a jak všichni nebudeme chtít dýchat do balónku a budeme chtít sborem jít na odběr krve. Vybavila se nám též vzpomínka na trpkou zkušenost našeho Sira Zdeňka Štorka, a je fakt, že kdyby byli policajti tvrdě, určitě by trochu polepšili obecnímu rozpočtu. Ale říkali jsme si rovněž, že kdybychom řádně kvasarovali mohli bychom se od nich začít vzdalovat ohromnou rychlostí až do Drásova, kde jsme měli plánovaný sraz a společné plenění u Jirky Krejsy. V restauraci jsme nakonec ukončili naše účinkování Cimrmanovou osvědčenou taktikou Vítr z hor, upravenou dle místních podmínek na Vichr kolem policajtů z Černé Hory do Drásova.

Příjezd do Černé Hory

Dobití uzavřené pivovarské restaurace

Setkání s Kvasarem

S popěvkem Rosti Šopy na rtech „sváááčina, právě teď zááááčinaá“ jsme vyrazili na cestu, ale místo aby nás Kvasar urychlil, spíše nás ohromnou rychlostí uspal. V prvním stoupání hned za Černou Horou mi Jájuška prozradila tajemství, o kterém ví už dávno, že totiž nejpříjemnější doplňování paliva je ze všech dopravních prostředků právě do kola a já ji zase na oplátku prozradil moudro, že každý kopec končí na vrcholu. Potom jsme projeli údolím hnusně zaříznutého potoka ve vesnici Lubé a já si představoval, jaké by to bylo, kdyby na staré dámě Tour de France cyklisté v takovémto prudkém stoupání slezli z kola a tlačili a jak by kameramani padali z motorek, protože by jeli moc pomalu. Takových údolí bylo po cestě několik a mne napadaly myšlenky o tom, jak zlomyslné potoky hloubily milióny let tato údolí, aby se nám nakonec na Ebicyklu 2012 špatně jelo.

Cestou do Drásova jsme obsypali špendlíky jako pilné včelky

Do Drásova jsme přijeli s asi půlhodinovým zpožděním, takže jsme už nestihli společné oficiální setkání Ebicyklu s paní starostkou a záměřili rovnou do domku Jirky Krejsy. Zde už probíhalo plenění v plném proudu, zejména legendárních chlebů se škvarkovou pomazánkou, Náš polní hejtman Jura Grygar nám zde také vysvětlil, jak to s těmi kvasary vlastně doopravdy je. Je zajímavé, že velké černé díry, jichž jsou kvasary představiteli, propaguje právě pivovar v Černé Hoře, to nemůže být náhoda. A to, že jsme přijeli o cca půl hodiny později, jistě souvisí s tím, že v blízkosti kvasarů plyne čas v důsledku obecné teorie relativity pomaleji. A já k tomu dodávám informaci o kalibraci tohoto jevu, kterou jsme zjistili experimentálně, že totiž v blízkosti patnáctistupňového Kvasaru plyne čas o patnáct procent pomaleji.

Náš nebeský
hydromechanik
Jirka Krejsa

Polní hejtman
nám nejprve
ryze teoreticky
vysvětlil, jak to
s těmi kvasary
je doopravdy

Potom se
s Jurou
Komrskou
rozhodli
Kvasar
prakticky
vyzkoušet

A zde je
následek
interakce
polního
hejtmana
s Kvasarem
(dilatace času
v plném
proudu)

Na zahradě u Jirky Krejsy byla další Ebifyzikální zajímavost a sice Schrodingerovo kotě. Bylo krásné, s jemným kožíškem a velikýma kukadlama, ale mělo totiž takové maskovací zabarvení, že se strašně těžko hledalo. Pokud byste ji mezi stíny a různými zákoutími zahrady nemohli najít, vůbec to neznamena, že na zahradě není, takže tam vlastně je i není současně. Je to ale chytré zvířátko. Zvrhla si například jednoho lahváče, když si chtěla líznout.

Schrodingerovo kotě

V Drásově
se zjevil též
cyklotramp
Honza Vlasák

Z Drásova jsme vyrazili ve složení Mirek Koráb, Ilja Šín, Vladimír Homola, Martin Nekola a Erika Töröková západním směrem na Březinu a za zpěvu meteorářských písní a zbrusu nového pokřiku od Ilji Šína na nápěv Pilky Leoše Janáčka, jsme zdolali kopec do Deblína. Cesta nám

dále ubíhala hezky, i když s mírným protivětretem na Vlkov a za ním jsme se jali prozkoumat, co je to za zajímavou budovu v lesíku nedaleko od silnice, kolem které občas jezdím ze služebních cest a která bývá vidět nejlépe v zimě, když je opadané listí. Je to bývalá sýpka s nápisem CEREAL, opravená a přebudovaná na galerii. Galerie Sýpka skví se její hrdé jméno a já si vzpomněl, že už jsem toto jméno v minulosti určitě slyšel. Jistě bychom se chtěli podívat dovnitř, ale bohužel bylo pondělí a tudíž zavírací den. Takže někdy příště. Tak jsme si alespoň pochutnali na pár makovičkách z přilehlého pole a pokračovali dál do Holubí Zhoře, kde se z hospody ozvalo ono staré známé ZDE a tak jsme zde zakotvili na oběd. A potom jsme zase my volali ZDE na všechny další Ebicyklisty projíždějící kolem a lákali je ke spočinutí a poobědvání.

Galerie Sýpka, Atelier Sýpka (www.sypka.cz)

Pondělí – den zavírací

Obědová zastávka Holubí Zhoř

Dalších pár kilometrů vedlo z kopce do Tasova a údolí řeky Oslavy. Být v Tasově a nevidět vilu Jakuba Demla, to je prý skoro jako být v Paříži a nevidět Eiffelovku. Dovnitř jsme se však nedostali, protože se jedná o soukromou vilu a odkaz zdejšího slavného rodáka připomíná pamětní deska u vstupní branky. O spisovateli a básníkovi Jakobovi Demlovi nám povídal náš nemilosrdný samaritán Petr Lemeš a doporučil nám přečíst si jeho knížku Zamenuté světlo, která sloužila jako volná předloha pro stejnojmenný film s Bolkem Polívkou. Nicméně, jak pravil Petr Lemeš, ve filmu není z knížky použito téměř nic a je potřeba si proto tu knížku přečíst. Určitě to uděláme. U místního kostela je potom hrob Jakuba Demla a jeho přítelkyně Pavly Kytlicové, odkud však asi před dvěma roky ukradli místní zloději měděné náhrobní desky a dali je do sběru. Mě osobně připadá takový čin skoro jako svatokrádež. Po Jakobovi Demlovi je v Brně Černých Polích pojmenovaná též ulice a na křižovatce s ulicí Trávníky zde v roce 2009 náš polní hejtman znovu identifikoval střed našeho vesmíru.

Příjezd do Tasova lemuji krásné stodoly

Vila Jakuba Demla

U hrobu Jakuba Demla

Místní paní nám ukázala poslední měděnou náhrobní desku. Byla celá pokroucená a zachovala se jenom proto, že se ji zlodějům nepovedlo vytrhnout. Na hrobě je nyní jen prostý kříž. Výmluvné svědectví dnešní doby.

No a potom jsme pokračovali dále do městečka Budišov, kde se nachází krásný zámek. Ale jelikož bylo pondělí, měli také zavřeno. Je to škoda. Podle mne by minimálně o prázdninách zavírací den být neměl a netýká se to jen tohoto zámku. Namísto zámku nás tedy při výjezdu z Budišova upoutala „paráda“ na vrcholu kostelní věže. Zdejší farář má asi rád kýčovitě čínské trpaslíky, nebo třeba takové ty rádoby historické lesklé umělohmotné pozlacené hodiny. Vrchol věže zdobil totiž obrovský placatý naleštěný zřejmě anděl, který se symbolicky otáčel podle směru větru a který házel pablesky do převeliké dálky. Podle mne je to vrchol nevkusy, a kdyby mi takováto obluda házela prasátka třeba do pokoje, asi bych protestoval.

Budišovský zámek je v pondělí k vidění jen za plotem

Jsem anděl, co tě dostal na povel...

Potom jsem pojal přání se někde cestou vykoupat, ale jak jsme ujížděli krajinou, rybníků bylo sice několik, ale vesměs to byly samé kačáky a žádný nebyl kompatibilní s mojí tužbou. Ale nakonec to bylo vlastně dobře, protože do Obchodní akademie v Třebíči jsme přijeli úplně na čas, abychom stihli v mém případě odchod na prohlídku zdejší hvězdárny a v případě Jájušky prohlídku historické části Třebíče. Navštívili prý synagogu, židovské město a další zajímavosti a mojí zvědavkovité Jájušce se to moc líbilo.

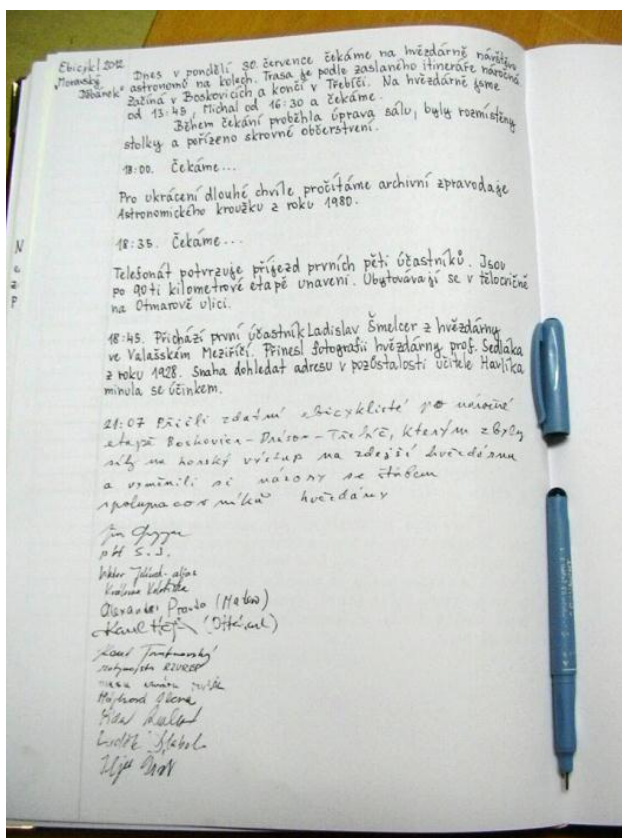
Já jsem si v družné družině našeho polního hejtmána vyšlápl kopec na Třebíčskou hvězdárnu. Vzhledem k tomu, že se nachází na kopci na jižním okraji města, mají zde relativně slušné pozorovací podmínky. Skládá se ze dvou pozorovatelů, z nichž větší je neobsazená, nachází se zde pouze torzo vidlicové montáže dalekohledu a menší, která je vybavena dvacetcentimetrovým reflektorem. Snad se v budoucnosti podaří sehnat peníze, aby se i větší pozorovatelna zprovoznila. Velmi působivé bylo, když jsme se setkali s panem Milošem Márou, který na této hvězdárně působí, i když je nevidomý. Slepý hvězdář, něco jako Galileo Galilei.

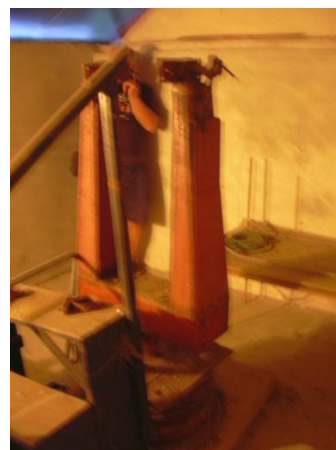
Skupinové foto, vpravo dole je Myšák (historicky nejmladší účastník spanilé jízdy)

Třebíčská hvězdárna založená v roce 1957 zdejším rodákem Zdenkem Kvízem

Zápis ve hvězdárenské kronice

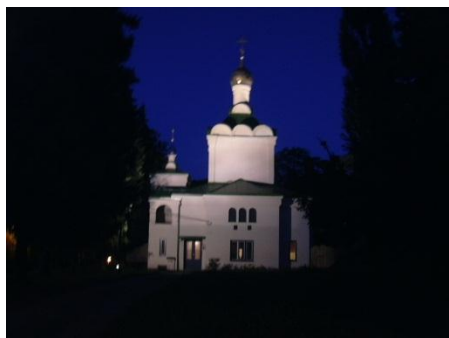

Dalekohled o průměru 150 mm a nedokončená montáž v sousední pozorovatelně

Náš polní hejtmán ve společnosti pracovníků hvězdárny v Třebíči

Potom jsme se ještě krátce prošli večerním městem a zajímavé bylo pozorovat zděšení ve tvářích číšníků a číšnic, když jsme si před desátou chtěli dát pivo. Byla nás skupina tak asi deseti lidí, ale zavírací hodina se ve všech restauracích, které jsme v Třebíči navštívili, tvrdě dodržovala. Kam bychom to takto dopracovali, vždyť pohostinství v Třebíči není žádný holubník, že?

Večerní Třebíč je moc hezká, jen ty lampy a ochota číšníků a číšnic není žádná velká sláva

Před spaním proběhl potom v nocežní tělocvičně slavnostní ceremoniál pasování nováčků. Letos byli dva, Dana Valdštejnová alias Komteska, která se bude svým šlechtickým stavem skvěle hodit do společnosti polního hejtmána a královny Daniely a dále náš kamarád Ilja Šín, spolupracovník olomoucké hvězdárny v Lošově a veliký znalec železnice, kterému byla v plénu navržena přezdívka, či spíše Ebifunkce Iljušín. Svým zvučným hlasem potom oficiálně přednesl svou variaci na Ebipokřik zpracovaný na hudební téma Pilky od Leoše Janáčka a sklidil s tím ohromný úspěch a potlesk na otevřené scéně.

Večerní pasování nováčků, které proběhlo přímo na akademické půdě

Komteska Dana Valdštejnová se svým garantem – Zdeňkem Tarantem

Budiž Ebicyklistkou komteskou!

Ilja Šín se svým garantem – polním hejtmánem

Budiž Ebicyklistou Iljušínem!

Byla to taková pěkná tečka za tou naší dnešní etapou.

Třetí etapa

Úterý 31.7.2012

(délka 96,10 km; max. rychlost 58,7 km/h; průměr 19,5 km/h)

V této etapě to s námi šlo z kopce. Začali jsme v nadmořské výšce 470 m, přeskočili Klučovskou horu ve výšce 530 metrů a končili ve 250 metrech. Úplného dna jsme dosáhli jen 175 metrů nad mořem, což je už jenom o fous víc než nejnižší bod naší republiky v Hřensku.

Vzhledem k tomu, že jsme se museli přichystat na plnění božích hodovníků našeho z boží vůle hejtmána spanilé jízdy v Toskotovicích, u Jájuščiných rodičů, vymotali jsme se z pelechu už asi o půl šesté. Odjezd z Obchodní akademie z Třebíče jsme zvládli těsně po šesté hodině ranní a já si říkal, že tyhle aktivní dovolené mě jednou zničí. Pokud bych parafrázoval slova klasika a největšího Čecha, tento čas vstávání je pro našince doslova vražedný.

Překvapilo mne, kolik Ebicyklistů je už kolem šesté vzhůru. Doufám, že jsme je všechny nevzbudili my. Nicméně místo našeho ubytování opouštíme jako první.

Jeli jsme s výjimkou prvního úseku (stoupání na Klučov) rychle a tak zajímavosti zmíním jen ve zkratce. Při sjezdu z Klučova jsme minuli astronomickou zajímavost, obec Valeč. Zde se na polích mezi Zárubicemi a Valečí před několikaletými desítkami let konala expedice Zával a hledaly se zde zbytky bolidu Valeč, který byl vyfotografován celooblohovými komorami a byla tak určena jednak dráha mateřského tělesa ve sluneční soustavě a rovněž možné místo jeho dopadu.

Venku se rozednívá a většina Ebicyklistů spí

Před námi vrchol stoupání – Klučovská hora

Z Klučovské hory se otevřel výhled na Dukovany

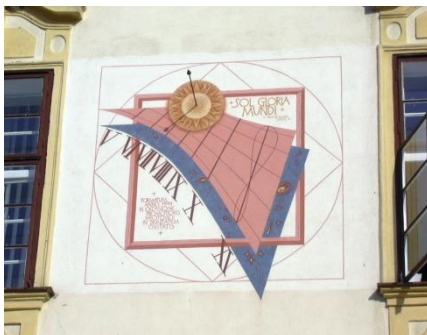

Se meteorářským duchem a bohem Zazelem na nosiči míjíme meteorářské pamětné místo

Dále jsme dojeli do městečka Hrotovice a obdivovali se slunečním hodinám na místním krásně zrenovovaném zámku, které jsou zajímavé především tím, že mají pro zpřesnění odečítání občanského času vyznačenou na ciferníku analemu. Uvnitř je pak zámek také moc hezký a nachází se zde různé malebné obchůdky.

Opravený zámek v Hrotovicích

Sluneční hodiny s vyznačenou analemou

Zámecké nádvoří s podloubím a obchůdky

Pradědeček dnešních ořů, jehož hodnota dnes již jen stoupá. Není daleko doba, kdy tento kousek někdo vymění za Canyondalea.

Kterak se zámek opravoval

Pod věží v Rouhovanech jsme posvačili

No a potom jsme minuli respekt budící jadernou elektrárnu Dukovany zásobují elektřinou asi pětinu naší republiky. Určitě by stálo za to navštívit místní jistě velice zajímavé informační centrum, ale máme na spěch, neboť povinnosti nás tlačí, tak snad bude příležitost někdy příště. Namísto ryze logické zkratky JED prý raději pro elektrárnu používají zkratku EDU☺. Je to úplně stejné, jako v případě dřívějších poznávacích značek aut v okrese Přešov, kde také raději přeskočili „C“ a „D“.

Dále přišla Miroslav, v těchto dnech už samozřejmě bez legendárního skořápkovníku, kde jsme nakopili poslední nezbytnosti pro Ebicyklisty, kteří touto dobou už určitě tvrdě šlapou do pedálů směrem na Troškotovice. No a potom jsme už konečně dorazili do Troškotovic, abychom se zde setkali jednak s naším malým Honzíčkem, připravili se na plenění a pomohli zejména Jájíným rodičům Honzovi a Hildě, aby nájezdy hladových Ebihord ve zdraví přežili.

Plení, plení, plení, ale nevyplení. Říkal jsem si, ještě než přijeli první nájezdníci. A měl jsem pravdu. Myslím, že návštěva Ebipelotonu se docela povedla, bylo to moc fajn a příjemné setkání a nutno podotknout, že tentokrát se spanilé jízdy naše ležení v Troškotovicích opravdu vyplnit nepodařilo. Vína byl dostatek a to bílého Veltlínu i červené Frantovky – Frankovky, dále pak klobásek, které se postupně douzovaly, chleba a různých pišingrů, z nichž největší úspěch zaznamenaly zmrzlinové pusinky. K dispozici byly též dalekohledy mířící ke Slunci a na nebi Slunce plné velkých slunečních skvrn. Převeliký dík patří především Jájíným rodičům - Honzovi a Hildě Paulíkovým, bez jejichž rady i praktické pomoci s uzením klobás by se tato návštěva nemohla vůbec uskutečnit. DÍK, DÍK, DÍK a to MOC a MOC a MOC! Naš malý myšáček Jandásek je také veliký hodnásek a šikulka, protože pomáhá dědečkovi a babičce a snaží se seč může. Bylo to moc příjemné se s ním setkat a o to těžší bylo potom loučení.

Konjunkce s EDU i s oblaky
Cumulus Dukovanus fractus

Ohlédnutí za EDU která signalizuje bezvětrí

Miroslavské náměstí o půl jedenácté bylo
pusté bez lidí i bez skořápkovníku.
A již touto dobou začínalo být pěkné horko.
Pálava se blíží!!!

Návěští na křižovatce v Troskotovicích

Ebicyklisty vítal Zazel pod novou kvalitní lampou

První skupinka přijela ještě před polednem

Hardy při debatě s Dřímalem

Když se v udírně kouř poněkud rozplynul

Pozorování pihovatého Slunce

Pohled z forhausu

Náš Jandůlka v mezinárodní společnosti

Jó Jižní Morava je Jižní Morava

Veliký dík patří našemu dědečkovi Honzovi Paulíkovi a též naší babičce Hildě Paulíkové

Skupinkové foto před odjezdem

Po odjezdu z Troskotovic jsme zamířili na vesnici s veskrze astronomickým jménem Vlasatice. A odtud pak dále na jih s Pálavou po levoboku, okolo Pasohlávek do Brodu nad Dyjí. Když jsme přejížděli Horní nádrž Nových Mlýnů, uviděli jsme na hladině skupinu asi 30 labutí a tak jsme si zazpívali s Jájuškou dvojhlasně písničku od Zdeňka Svěráka a Jaroslava Uhlíře:

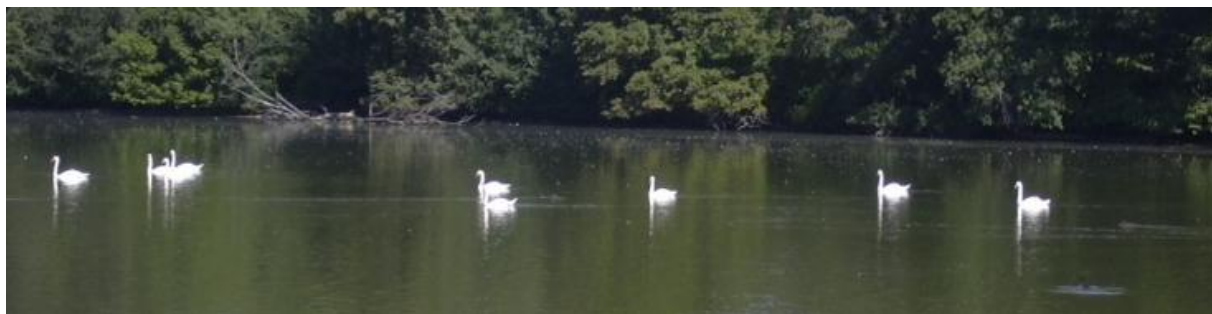

Máme zdokumentovanou kontrakci délek při velmi vysokých rychlostech (jeli jsme z kopce)

Labutě, labutě
Spočívají nehnutě
Na hladině Dyje
A to je poezie ...

Mušovské nádrže jsou v podvečer překrásné

Husy šlechtičny na hladině Dyje

Když jsme pak dojeli k hlavní státní silnici, za kterou se tyčil kopec Perná – Klentnice, začali jsme licitovat s Rost'ou Šopou, zda si kopec vyšlápeme, či zda jej do Mikulova objedeme údolím kolem státní silnice po cyklostezce. Naštěstí to za nás vyřešil Edy Zdeněk Soldát, který se prostě po cyklostezce rozjel a tak bylo rozhodnuto.

Příjezd do Mikulova
po cyklostezce kolem
státní silnice

Mikulov je překrásné historické město, kterému během staletí vtiskli podobu nejprve Lichtenštejní a potom Ditrichštejní. Prohlédli jsme si krásné historické centrum města a potom jsme s naším průvodcem, panem Františkem Trampotou vyrazili na zámek, jehož prohlídka se pro nás stala jedním z vrcholných zážitků letošní spanilé jízdy. Pan Trampota nám představil své dvě kolegyně, historičky z místního muzea, které začali prohlídku zámku oznámením, že sice nejsou průvodkyně, ale zato mají klíče. Takže nám navrhli asi tři možné prohlídkové trasy a co prý chceme vidět. Odpověděli jsme: No přece všechno! A tak jsme navštívili nejprve zámecké sklepení, kde je umístěna velice zajímavá a dobře

Náš zasvěcený průvodce František Trampota

udělaná výstava týkající se starořímských památek. Zaujaly mne flakony z průhledného, velmi tenkého asi 2mm silného skla. Tyto nádoby musely být foukané a jsou dokonale řemeslně provedené. Muselo se jednak o naprosto luxusní zboží. Je zajímavé, že trvalo ještě zhruba tak 1000 let, než Alexandro Della Spina vložil skleněné čočky do obrouček a vynalezl brýle a půl druhého tisíciletí, než děti Hanse Lipperheyho sestavily první dalekohled. A přitom vlastně všechno měli na dosah ruky už tehdy! Vinnému sklepu zase vévodí největší sud na víno na našem území, do kterého by se snad dal vestavět dvoupodlažní byt, ale který prý nikdy nebyl zcela naplněn. Piaristická knihovna obsahuje kromě knih též množství různých měřických přístrojů, slunečních hodin a glóbulů. V obrazové galerii jsou zase vedle obrazů a historických hodin k vidění rovněž unikátní dámské šaty španělského typu ze 16. století. Druhé podobné jsou prý k dispozici pouze ve Španělsku, ale ty jsou prý v horším stavu. Zajímavé bylo prohlížet si obrazy a přemýšlet o tom, jací asi byli lidé, kteří jsou na nich namalováni. Nejžhavějším kandidátem na mikulovskou Bílou zámeckou paní byla Perchta z 15. století. Měla tak zsinálý obličej, že kdybych byl jejím manželem, tak bych se jí asi bál. Nejvíce nás však s Jájuškou zaujal jeden z nejmladších portrétů datovaný do roku 1926. Byl na něm zobrazený mladý Ditrichštejn, jehož jméno jsem už zapomněl, který se však od všech ostatních velmi výrazně lišil. Zatímco většina ostatních se upjatě dívala „do objektivu“ na malíře, a tím i na diváka ať jej pozoruje z jakéhokoli úhlu, tento byl oblečen do saka nedbalé elegance, měl jednu ruku v kapse a díval se někam bokem vzhůru. Tipovali jsme ho na rebela a skutečnost byla taková, že tento mladý muž prý sloužil za války ve Wehrmachtu jako letec a prý odmítl Hitlerovi podat ruku. Je známo, že Hitler neměl rád šlechtu, ale zajímalo by mne, zda si tento člověk tenkrát uvědomoval smrtelné riziko, které bylo s tímto gestem spojeno. Jinak za druhé světové války byl na mikulovském zámku sklad munice a tak je vlastně s podivem, že se až do dnešních dnů vůbec nějaký zámek zachoval. Prohlídka tohoto dnes naprosto skvostného zámku trvala asi do půlnoci a byla opravdu velkolepá. Myslím, že náš průvodce i obě průvodkyně byly naprosto jedineční a neotřelí a doslova překypovali různými zajímavostmi i informacemi o různých a mnohdy nečekaných souvislostech, které se vázaly k obrazům, nábytku a vůbec všemu, co bylo na tomto zámku k vidění.

Průhled z mikulovského náměstí na rotundu na Svatém kopečku

Večerní zámek

Ebicyklisté naslouchají výkladu o Mikulově

Měsíc vycházející nad mikulovskými střechami

Moderní plastika na zámeckém nádvoří. Typují na člověko-hrdopce, který si svou kuličku nese.

Oceněná výstava památek z doby starého Říma

Starogermánský hrob

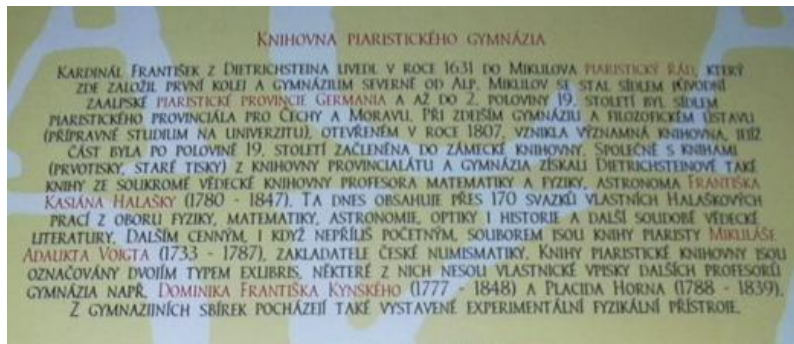
Návštěva zámecké knihovny

Tenkostěnné průhledné flakony řádově z doby, kdy Seneca používal ke čtení jen křišťál vhodného tvaru, tzv. čtecí kámen. Co scházelo, aby už tenkrát vynalezli čočku do dalekohledu.

Měřické pomůcky

Hvězdný glóbus

Sféry

Zeměpisný glóbus

Sluneční hodiny

Cestovní Gregoryho dalekohled

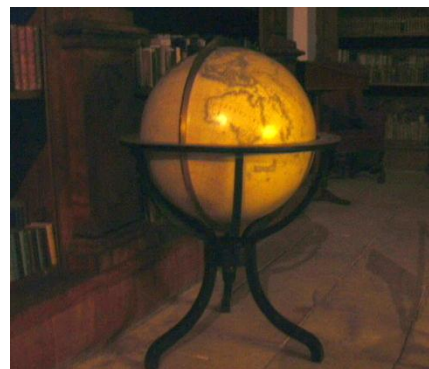
Výškové sluneční hodiny

Různé
druhy
slunečních
hodin

Mikroskop

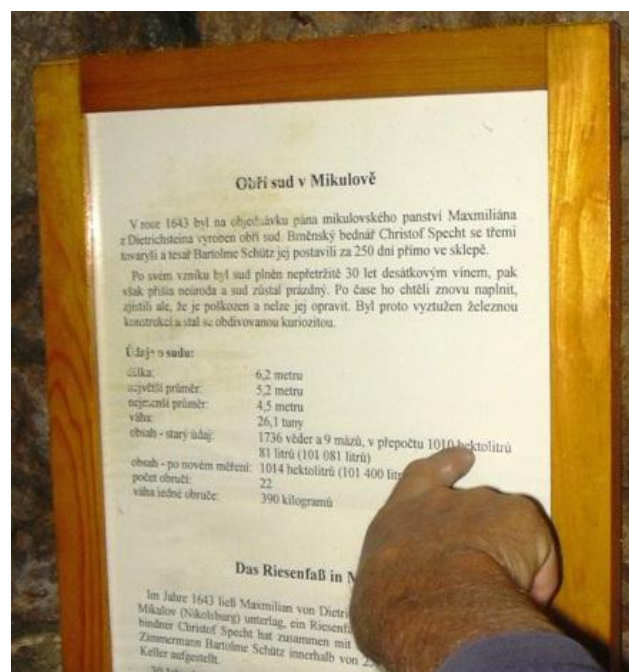
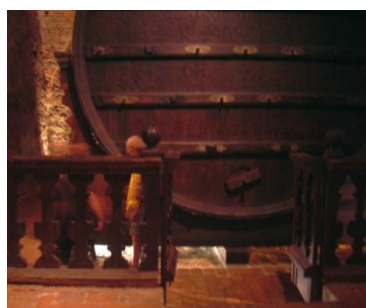
Velký zeměpisný glóbus

Oblíbená kratochvíle Ebicyklistů – stínohra. Poznáte hů is hů? (Správnou odpověď najdete na straně 37)

Zámecký sklěpek s obřím soudkem. Tady Rusové neřeknou „Ja priněsu suda!“

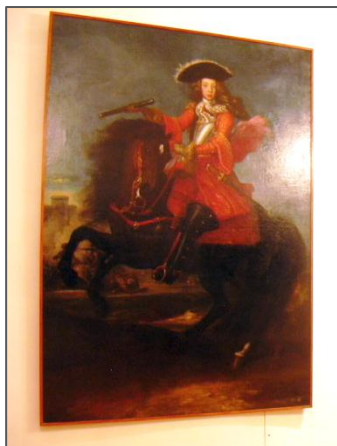
K obřímou soudku patří také obří lys.

Zde jsou další lisy - trochu menší obřiči

Hlavní výstavní zámecké prostory

Ditrichštejn s dalekohledem

Pohřební výbava Markéty Františky, hraběnky Lobkowiczové (?1597 – 1617)

Markéta Františka, rozená hraběnka Dietrichsteinová, dcera Zikmunda B. Dietrichsteina a Joanny della Scala, byla v roce 1616 dvorní dámou císařovny Anny Tyrolské. Téhož roku se provdala za Václava Viléma z Lobkowicz. 3./4. února 1617 zemřela při porodu, pohřbena byla v kryptě kostela sv. Václava v Mikulově. Dochovaný soubor oděvů nosila zřejmě u dvora ovládaného španělskou módou.

- 1. Plášť**
Plášť, ve kterém je Markéta zobrazena též na zde vystaveném svatebním portrétu, odpovídá španělské módě. Je snad jediný svého typu (ropa), který se v Evropě dochoval. Byl ušit z hedvábného sametu. Vzor ze čtyř diagonálně lazených fantastických motivů byl vytořen po ušití pláště seřezáním vlasu sametu. V polovině mohutných, dole sešitých rukávů jsou rozparky, kterými vycházely ven paže v úzkých rukávech žvůtku. Podšívka je z hedvábného, převážně nevzorovaného plátna.
- 2. Žvůtek a sukně**
Krátký přiléhavý žvůtek je ušit z hedvábného plátna s drobným routovým vzorem. Na jeho tuhém límci spočívá osobní límeček, vytvářený z jednoho kusu jemného hedvábného plátna pomocí protiskových paprskovitých skládů, lemovaný italskou hedvábnou paličkovanou krajkou. Dolní okraj žvůtku je lemován částečně se překrývajícími dílky, tzv. „sukénkami“. Úzké rukávy zdobí manžety z průsvitného hedvábí. Žvůtek byl zapínán vpředu na háčky a očka. Sukně, vpředu otevřená, skládaná, byla ušita ze 23 dílů sametu. V pravém boku je všita kapsa. Sukně byla stahována úzkou stužkou protaženou dírkami v pase.
- 3. Punčochy s podvazky**
Hladce pletené hedvábné punčochy jsou u horního okraje zdobeny pestrým vyplátným vzorem. Pod koleny jsou staženy podvazky z asi 1 m dlouhých pruhů hedvábného plátna, natříkány pevně ovinutých kolem nohy a zavázaných do mašle. Jsou zdobeny paličkovanou krajkou z kovových nití. Do mašlí zavázané tmavé stuhby původně zdobily Markétiny střípce.
- 4. Fragменты spodního oděvu**
Zbytky velmi jemné hedvábné tkaniny, původně snad částí nedochovaného spodního oděvu, ležely volně v Markétině žvůtku.
- 5. Váček**
Je ušit z nevzorovaného sametu. Je vypcán smotky dlouhých Markétiných vlasů.

Pohřební šaty Marie Anny Josefy, kněžny Dietrichsteinové (1705–1764)
Střídmý elegantní střih hedvábných rokokových šatů odpovídá polovině 18. století. Vystrojený žvůtek, s úzkými „págovitými“ rukávy, monumentální sukně, v bocích širokou, v profilu mělkou. Zdobeny aplikací zřasených pruhů. Šaty byly vyjmuty v roce 2004 z rakve v dietrichsteinské hrobce v Mikulově. Restaurovala je v roce 2008 akad. mal. Vendulka Otavská. Zde jsou vystaveny mimo logiku chronologie výstavy z důvodu ochrany starých textilií, které vyžadují stále klimatické podmínky a minimální osvětlení.

Unikátní šaty

Sbírka zámeckých hodin, které jsem vyfotografoval pro znalce historických hodin, pana profesora Petra Schneidera z Brna

Ubytování jsme byli v ubytovně U Zajíce, přímo na náměstí v historickém centru města. I přes pozdní příchod ze zámku byla k dispozici teplá sprcha. Briefing se vzhledem k pozdní hodině odložil na ráno. Dnes jsme spali v opravdových, nefalšovaných, měkkých a voňavých postelích s peřinou a polštářem. Oproti běžnému spaní v tělocvičně ve spacáku na karimatce jsme si zde nyní mohli všichni připadat jako opravdoví příslušníci šlechtického stavu. Co více si člověk může po prohlídce tak krásného zámku přát?

Nocležna našich ořů v ubytovně U zajíce

Čtvrtá etapa Středa 1.8.2012

(délka 85,08 km; max. rychlost 45,9 km/h; průměr 18,1 km/h)

Moc pěkně se spinkalo, až na to probuzení, kdy mi začal v 7 hodin zvonit telefon. Číslo bylo neznámé, takže typuji, že mi zřejmě telefonoval nějaký náš zákazník stojící s GPSkou někde v poli, když mu nefungovala. Jak to tak občas bývá... Kolem osmé jsem potom na toto číslo zkoušel zavolat zpět, ale už se nikdo neozval, takže už možná z toho už někoho kleplo.

Ale Lila Jedináková a manželé Vallové, se kterými jsme spali na pokoji říkali, ať si z toho nic nedělám, že je nevzbudil můj telefon, ale už mnohem dříve mnohem větším hlukem popeláři na náměstí před domem. Za sebe mohu říci, že jsem byl tak unavený, že jsem je úplně prospal. Je zajímavé, jak vlastně mozek funguje. Určitě slyším i ve spánku, ale popeláře jsem si zřejmě vyhodnotil jako naprosto nezajímavé a tak jsem je zaspal, zatímco telefon mne probudil. Skoro jako maminka, když jí začne plakat dítě. Lída Rumlová nám potom donesla snídani, čtyři buchtičky, z obchodu rovnou až do postele. Paráda.

Naše luxusní pelišky v ubytovně U zajíce

Jájušku přestaly dneska pálit spaleny od sluníčka. Je to asi tím, že se včera řádně namazala. Ona zvenku a já v Troskotovicích, jak jsem si se všemi Ebicyklisty štrngal, tak trochu i zevnitř.

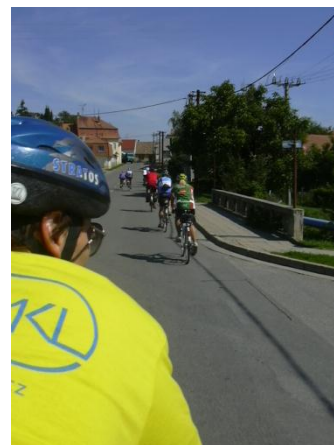
Z Mikulova jsme vyrazili po krásné asfaltové cyklostezce, která v minulosti tvořila obslužnou komunikaci pohraničníků na naší straně železné opony. Povídali jsme si s naším bludným Holanďanem Mirkem Janatou o různých poklescích mocných, jak to bylo v minulosti a jak je to dnes, a tak nám při tom filozofování ta cesta utekla a co nevidět jsme stanuli u Hraničního zámku. Do Lednice jsme se potom přesunuli již po normální silnici a odtud bez zastávky rovnou do Podivína za panem Vorlickým.

Hraniční zámek u Valtic

Zámecký rybníček přerýbněný zlatými rybami

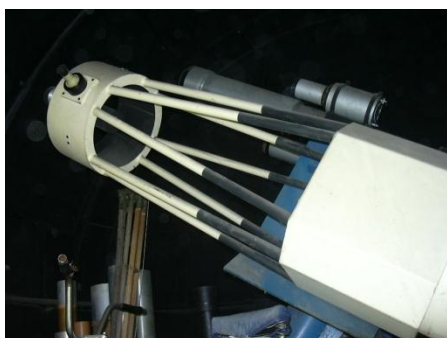
Naše skupinka při příjezdu do Podivína

Pan Vorlický, kterého jsme v blahé paměti kdysi dávno velmi úspěšně vyplnili, se dnes již astronomií bohužel nezabývá. Vrhł se totiž na podnikání a zásobuje myslivce outdoorovým oblečením. Na jeho dalekohledy, které bývaly koncem osmdesátých let velice známé a byly určité jeho chloubou, padá již dvacet let prach a na jeho kopuli roste lišejník. Pan Vorlický říkal, že se možná vrátí ke hvězdářství až na důchod. Je to podle mne škoda, protože škoda je každého velmi talentovaného člověka, který se přestane věnovat takové ušlechtilé zábavě, jakou je královna věd – astronomie.

(Správná odpověď ze strany 35: pavukmistr, královna, Jája, královna, Kája, Jája a královna)

Pan Vorlický a jeho kdysi velmi slavná hvězdárna. Pamatuji si, že nejen baterie dalekohledů, ale i pozorovatelná samotná na mne kdysi, při mé první návštěvě, udělala velmi hluboký dojem.

Z Podivína jsme pokračovali dále na východ. Projeli jsme Velkými Bílovicemi a dost váhali, zde nevyužijeme tip od Káji a Majky Strašilových k návštěvě kapličky známé z filmu Bobule, s krásným výhledem na vinice pod Pálavou. Ale vzhledem k tomu, že film jsme doposud neviděli a navíc bychom se již asi nestihli naobědvat, raději jsme tuto atrakci vynechali a vyrazili dále, směr Čejkovice.

V Čejkovicích k nám dolehlo ZDE! z hotelu Albor. A tak jsme zaparkovali svého oře zde a dali si s Jájuškou dobrý gulášek, který nás však tak uspal, že jsme se pak skoro ani nemohli dopravit na sjednanou prohlídku Templářských sklepů, kterou pro nás zařídili Kája a Majka Strašilovi. Zde jsme shlédli mimo jiné druhý největší sud na víno, který je však na rozdíl od toho mikulovského aktivně používán a který byl naplněný vínem. Prošli jsme si část tohoto velmi rozsáhlého sklepení, nahlédli do archivu a potom následovala ochutnávka. Když jsme se potom vykutáleli ven, přišla na řadu oprava defektu na předním kole našeho tandemu. Děkuji tímto našemu nebeskému hydromechanikovi Jirkovi Krejsovi, že nám poskytl lepidlo místo té naší vyschlé tuby. No a potom jsme se na nově napumpovaném plášti vydali asi tak 100 metrů do kopečka, kde mají sklépek zase rodiče od Majky Strašilové, manželé Demelovi. Před sklépem nás uvítala Majka spolu s malou Terezkou a nabídli nám k ochutnávce jejich vlastní růžové víno. V kombinaci se šopským salátem bylo vynikající!

V našem obědovém hotelu Albor vařili dobře

Méně dobrý byl potom hřebík v duši, který následoval v zápětí.

Nerezové tanky patří ke všem velkým vinařstvím

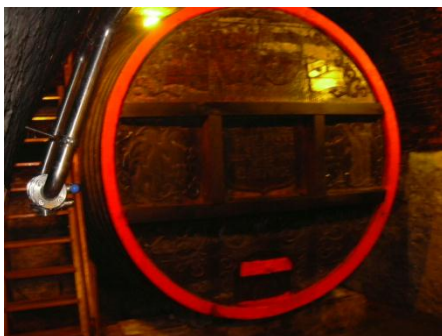
Sklep s klasickými sudy

Templářský archiv

Některé sudy jsou eliptické a krásně zdobené

Druhý největší vůbec a největší aktivní sud

Stylové plivátko

Závěrečná ochutnávka

Jájinčina trofej – vinný kámen

Oprava defektu

Návštěva sklípku Demelových – rodičů Majky

Majka Stražilová, její mamka a malá Terežka

Kája Stražil ve svém vinařském hájemství

No a potom jsme ve společnosti nemilosrdného samaritána Petra Lemeše, Janet a Vladimíra Homoly cestovali vesele do Veselí nad Moravou, hlavního města Ebicyklu.

Zastávka v proslavené prodejně pečiva
v Ratiškovcích

Dobroty zkonzumovala Jájuska
s Janet stylově přímo na chodníku

Tato socha stojí hned za prodejnou pečiva.
Při pohledu na ni mne napadla myšlenka,
kterou ve filmu Zapomenuté světlo pronesl
kněz Bolek Polívka: My už ten celibát
nezrušíme, ale naše děti určitě ano.

Na hvězdárně ve Veselí nás srdečně uvítali pánové Luboš Karlík a Robert Poloczek, staří známí expedičníci zejména Vladimíra Homoly. Teď už přesně vím, který z nich je Alexandr Variábl a který je B.Olid z meteorářské opery Maximum v minimu přišlo. Zaznamenáníhodné rovněž bylo, že bezpečně poznali naši historickou expediční vlaječku Zazela na našem tandemu a znali též přesně význam a kouzelnou moc tohoto meteorického ducha.

Vřelé uvítání na hvězdárně ve Veselí nad Moravou

Hvězdárna v hlavním městě Ebicyklu - Veselí

Hlavní dalekohled hvězdárny

Alexandr Variábl a B.Olid

Pohoštění
na
hvězdárně

Vladimír Homola a Robert Poloczek
– staří dobří meteorářští harcovníci

Naše partička

A tak zatímco celá Evropa cestovala
do Londýna na olympiádu,
nemilosrdný samaritán Petr Lemeš
s Janet Goodovou postoupili proti
proudu o sta kilometrů

Na hvězdárně bylo moc hezky. A když jsme přijeli z hvězdárny, honem jsme utíkali s Jájou do sprchy. Ale když jsem se tam pro něco ohnul, natáhl se mi asi nějaký sval na zádech pod levým ramenem. Naštěstí se ukázala Majka Strašilová, která se projevila jako skvělá chiropraktička a rozmasírovala mi to. Takže snad už nedopadnu jako můj tat'ka, který letos absolvoval s ramenem dohromady už pět operací, bohužel s nepříliš uspokojivým výsledkem. O půl deváté začala potom v místním kinosále přednáška našeho polního hejtmana Jury Grygara „Okna vesmíru dokořán po 30 letech. Kinosál to byl vsutku veliký, takže pavukmistr Martin Štědroň si místo divadelního kukátka přiblížil našeho polního hejtmana triedrem. Astronomové se nezaprou a tak triedr potom koloval po všech Ebicyklistech sedících v zadních řadách. Zavzpomínal jsem si na svá školní léta na základní škole, když jsme s Petrem Lebišem, který mimochodem také absolvoval Ebicykl v roce 1991, chodili na školní výchovné koncerty a divadelní představení a přitom se předháněli, kdo z nás bude mít v hledišti sebou větší dalekohled.

Pozvánka na přednášku našeho polního hejtmana

Jiří Grygar v akci

Astronom bez dalekohledu je jako velbloud bez hrbu

Účast na přednášce byla velice hojná

Po skončení přednášky jsme se všichni shromáždili v předsálí, kde jsme oslavili návrat Ebicyklu z Měsíce v odzemi, tzn. asi 810 000 km. Další postupný cíl je prý planetka Ebicykl, ale protože její reálné dosažení je naprosto mimo naše možnosti (vesmír je prostě doopravdy příliš obrovský), bude nutné v tomto případě zavést šolíchací měřítko 1:1000. Mě osobně připadá v tuto chvíli reálnější soustředit se spíše na krásně kulatou číslici 1 000 000 km. Proběhlo slavnostní promítání písň Měsíc ve víně kolorované vtipnými obrázky nakreslenými naším simulantem Laďou Šmelcerem i kultovního již snímku Kráva na Měsíci. Slavnostní proslov pronesl náš polní hejtman a po něm rovněž mistr vysokého kola Josef Zimovčák, který nám popovídal o letošní velké cyklojízdě napříč bývalým Československem ve prospěch nemocných dětí. Důstojnost oslavy podtrhl potom mistr Blatnický se svou paní, díky kterému jsme si mohli všichni připít speciálním archivním Blatnickým Roháčem, ročníkem 1999, vínem s přívlastkem kosmické. Krátce jako komety se mezi Ebicyklisty zjevily rovněž staré známé Ebiduše Ivoš Míček a Honza Stárec i se svým Ebipulečkem. Setkali jsme se též s Honzou Chládkem, zetěm od staršího pracete Jirky Komrsky, který sem zavítal i se svými dvěma malými šohajíčky, rovněž potenciálními Ebipulečky. Tak jako

pořádné planety mívají mnohdy svoje satelity, také Ebicykl by v tomto směru nemusel zůstat pozadu. Možná je právě Honza Chládek budoucí satelit Ebicyklu, protože už letos plánoval, ale bohužel neuskutečnil, putovat s námi jako satelit. Jelikož už nás bylo nahlášeno příliš mnoho a žádní nováčci se nepřijímali, hodlal spát nezávisle vždycky někde poblíž.

Slavnostní návrat Ebicyklu z Měsíce v odzemi

Honza Chládek se svištěm

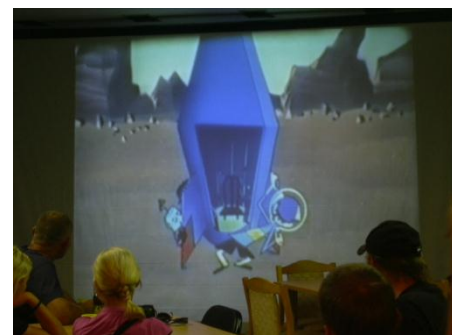
Znovunalezený Ebicyklista Honza Stárec se synem

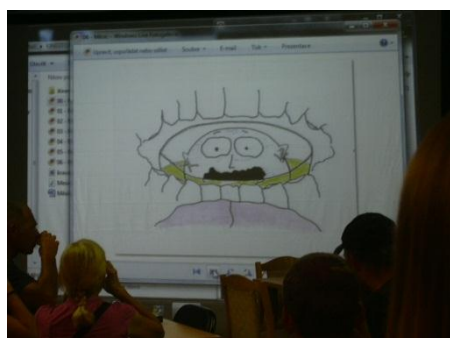
Rozlévání kosmického Roháče

Josef Zimovčák prý možná s námi v budoucnosti pojede dokonce i nějakou tu Ebietapu

Legendární dnes již snímek Kráva na Měsíci

Měsíc ve vině

Do noční tělocvičny jsme se dostali až dost pozdě

Večer jsme se v noční tělocvičně ještě sesedli s Bohušem Šárou a inspirováni mými bolavými zády jsme si řádně pošpítali o kolech, cyklistice, závodění na dráze a o různých zraněních a cykloúrazech mimo jiné také na tandemu. Takže se nám potom krásně a dobře spalo.

Pátá etapa

Čtvrtek 2.8.2012

(délka 102,64 km; max. rychlost 55,9 km/h; průměr 20,3 km/h)

Ráno mě Jájuška probudila asi v 8:15, takže jsem vstával až jako úplně poslední, když už se nocležní tělocvična postupně vyprazdňovala. O půl deváté už byli všichni fuč, letos se mi zdá, že jsou všichni velmi časná ranní ptáčata. My vyrážíme na cestu s Honzou Balíkem skoro o půl desáté, až jako úplně poslední. Ale je to moc fajn, když máme možnost putovat s místním znalcem.

Nejprve nám Honza ukázal ve Veselí nad Moravou pamětní desky Josefa Zimovčáka na rohu restaurace, která se nachází na jeho oblíbeném okruhu, kde trénuje. Prý se zde Josef Zimovčák sice nikdy nezastavil, ale zato nesčetněkrát projel kolem.

Všelikeré kvaltování toliko pro hovada jest.
J.A.Komenský

Sbírka pamětních desek na rohu, kolem kterého Josef Zimovčák nesčetněkrát projel

Dále jsme pokračovali po krásné asfaltové cyklostezce, vybavené dokonce i s nočním osvětlením, na Ostrožskou Novou Ves (kde jsme viděli koníky), a potom na Kunovice (kde jsme zase viděli muzeum letadel). Projeli jsme Uherským Hradištěm, minuli zajímavé Kozoo ve Starém Městě a zamířili na Včelary za panem Křemečkem, slavným to kreslířem, který se také mimo jiné zabývá vykopávkami prehistorických bicyklů, jež se zovou plečky. Jeho objevy potvrzují, že kolo jako takové bylo vynalezeno nikoliv v Mezopotámii, nýbrž tady na Slovácku, v předhůří Bílých Karpat mezi mamuty. A když pak konečně v Mezopotámii to kolo nakonec přece jenom objevili, tak tady se už vesele bicyklovalo. Odtud je také odvozen název Veselí nad Moravou, dnes hlavního města Ebicyklu. Pan Křemeček nás přivítal velmi srdečně a pochlubil se také svým jedinečným šlapohybopřemísťovadlem, na kterém se mi nejvíce líbil proutěný košík na nosiči, se speciální přihrádkou na slivovici.

Muzeum letadel v Kunovicích

Dřevěné sochy před kostelem
Panny Marie v Kunovicích

Také Václavák ve Včelarech má svého koně

Včelary, místní část Čupy

Nalezená prehistorická plečka

Ebicykl u plečky

Přípitek s panem Křemečkem

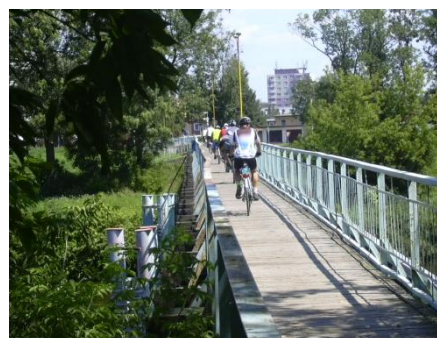

Oř pana Křemečka

Speciální slovácká výbava oře

Dále jsme pokračovali na Otrokovice, kde jsme se při přejezdu řeky Moravy setkali, doslova symbolicky na mostě, se Slovenskou obdobou Ebicyklu – ESA (Ebicykel Slovenských Astronómov). Tuto, v porovnání s naší spanilou jízdou, menší skupinu vedl Palo Rapavý. Původně jsme večer na brífingu plánovali, že pokud bychom se s nimi teoreticky setkali, uděláme ve stylu spanilých husitských jízd hrrr na ně a když jich bude na nás moc toš cónfem. Ale nakonec proběhlo praktické setkání v klidu a míru, jak se na soužití mezi národy sluší a patří (neměli jsme zde totiž především našeho polního hejtmana a my s Jájuškou velíme toliko Ebipulečkům). Takže naše početnější skupina po krátké rozpravě uvolnila most pro náš slovenský protějšek. Tak proběhlo naše první a v pravdě historické setkání.

Historické setkání se slovenským Ebicyklem proběhlo na mostě přes Moravu

Pokračovali jsme potom dál po překrásné Moravské cyklostezce a za Kvasicemi, necelých 10 kilometrů před Kroměříží, jsme poobědvali v restauraci u hřiště, která patří panu Karlovi Kunovskému. Je hezké, když Karel Trutnovský plní Karla Kunovského.

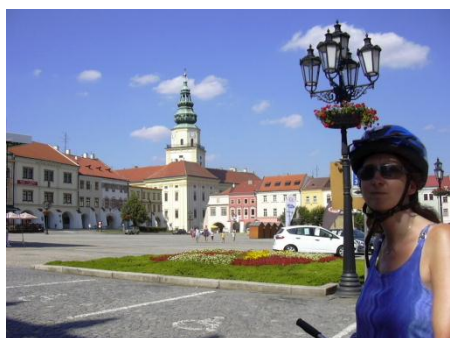

Kterak Karel plnil Karla

Mateno dokumentuje jízdu po Moravské cyklostezce

No a pak už jsme dorazili přímo do Květné Zahrady v Kroměříži, která je vskutku skvostná. Přivítala nás paní Nováková, která nám popsala historii tohoto místa zapsaného do fondu světového kulturního dědictví UNESCO. Nejvíce cenná je na této zahradě skutečnost, že je zachovaná přesně v tom původním stavu, v jakém ji založili Lichtenštejnové. Celou atmosféru místa dokreslovala krásná barokní hudba Antonia Vivaldiho, kterou hrála uprostřed kolonády jedna houslistka. V centrální části zahrady stojí Rotunda, uvnitř které byla instalována výstava moderního umění „Tvořeno světlem“, která je docela zajímavá, ale především ostře kontrastuje s historickým prostředím budovy. Myslím, že tento typ výstavy se návštěvníkovi musí buď líbit moc, nebo vůbec, ale nic mezi tím. Já osobně jsem bohužel patřil spíše do té druhé skupiny, i když musím uznat, že některé interaktivní exponáty byly opravdu docela zajímavé. Pokud se však týkalo počítačově rekonstruovaného, pohyblivého se obličej biskupa Lichtenštejna, vznášejícího se na stěně přímo naproti vchodu, myslím, že by se v něm skutečný Lichtenštejn jaktěživ nepoznal. Po pravdě řečeno, mě zde osobně ale hodně chybělo především ono známé historické Foucaltovo kyvadlo, které se prý v současné době restauruje a které by se mělo vrátit na své místo zase po ukončení výstavy. Ale jinak, jak jsem psal, Květná Zahrada a vůbec celá Kroměříž je doslova okouzlující.

Náměstí v Kroměříži je moc hezké

Zajímavé věžní hodiny na náměstí v Kroměříži

Kolonáda v Květné zahradě

Rotunda v Květné zahradě

Kolonádou zněl Vivaldi

Povídání s paní Novákovou
před Rotundou, uvnitř které se nacházela
interaktivní výstava moderního umění
„TVŮŘENO SVĚTLEM“

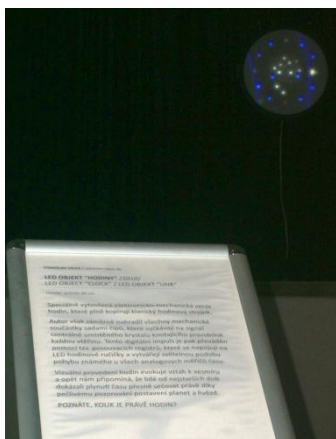
Uvnitř Rotundy

Oblázková výzdoba v boční místnosti

Roboti už jdou...

Ledkové hodiny

Hra se světýlky

Překrásný strop Rotundy

Skupinové foto před Rotundou

Výhled na Květnou zahradu z kolonády

Další naše cesta vedla do Prostějova. Nicméně Slunce rvalo a teplota stoupala někam do závratných výšin a tak jsme se odpoutali od hlavního pelotonu Ebicyklistů a spolu s Mirkem Korábem jsme rychle přešli k nám už dobře známému písáku u vesnice Zářící. Tento rybník jsme měli vyhlédnutý již z našeho malého Ebicyklu jako velmi vhodný pro příjemné pokoupáníčko. Voda již sice nebyla tak křišťálově průzračná, ale i tak to bylo naprosto skvělé osvěžení. A navíc odtud ze Zářící vedla krásná asfaltová Moravská cyklostezka ve stínu lesem.

Naše trojčlenná skupinka u rybníka v Zářící

Z Moravské
cyklostezky bylo
vidět takovéto
krásné zákruty
řeky Moravy

Po příjezdu do Prostějova jsme měli možnost prohlédnout si zdejší hvězdárnu, na které kdysi šéfoval Zdeněk Pokorný a kde nás dnes uvítal její současný ředitel RNDr. Jiří Prudký. Sdělil nám mimo jiné, že jako ředitel se chystá končit ke konci letošního roku a nahradit by jej měl Marek Skalka, který v současnosti studuje astrofyziku v Brně u Zdeňka Mikuláška. Za zmínku stojí určitě skutečnost, že zde již několik desítek let kreslí Sluníčko. Koncem tohoto roku má hvězdárna přejít z kraje pod muzeum, z čehož, jak to tak vypadá, nemá nikdo příliš velkou radost. Je to dnes zřejmě taková ta doba nejistoty, ale snad to všechno dobře dopadne a hvězdárna bude prosperovat i v budoucnosti. Po večeri v restauraci u Koníčka (mimochodem, vaří zde výtečně) jsme se ještě jednou s Jájuškou vrátili na hvězdárnu, kde nás Dr. Prudký nechal nahlédnout i do kopule kryjící dalekohled Newton o průměru 440 mm. Je to jedinečná pozorovatelná, protože přístup do ní je pouze přes šterbinu a nemá jiný přístup z budovy. 440 mm sice není malý průměr, ale v hlavní pozorovatelně pod odsuvnou střechou býval kdysi nainstalovaný na této hvězdárně opravdu veliký reflektor o průměru dokonce plných 630 mm! Myslím, že v době kdy ještě neexistoval ondřejovský dvoumetr, jednalo se možná o největší přístroj v naší republice. Tento obří dalekohled, jehož konstrukce byla převážně ze dřeva, se však před léty doslova rozpadl a to právě ve chvíli, kdy u něj stála výprava školáků. Prý bylo tehdy velké štěstí, že se nikomu nic nestalo. Dnes je zde k dispozici Newton o průměru 330 mm, který je však určitě nepoměrně bezpečnější.

Prostějovská hvězdárna v paprscích zapadajícího Slunce

Srdečné uvítání panem ředitelem Prudkým

Osvědčení o planetce pojmenované po Adolfu Neckářovi, zakladateli hvězdárny v Prostějově

V přednáškovém sále hvězdárny

Poděkování Jiřímu Prudkému

Hlavní dalekohled hvězdárny

Díky své délce nejde ve vidlici sklopit na pól

Normální pouliční osvětlení v Přerově

Kvalitní lampy v okolí hvězdárny

Dr. Prudký nás nechal nahlédnout i do kopule

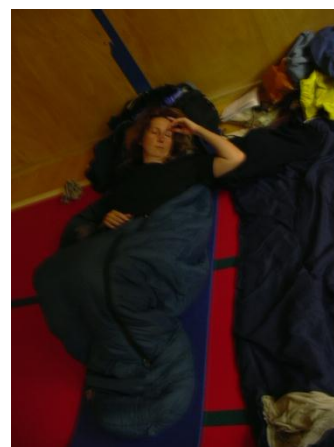

Newton o průměru 440 mm se cudně schovával pod igelitem

Po naší druhé návštěvě prostějovské hvězdárny potom ještě proběhl briefíng okořeněný čtením originálně napsané omluvné zprávy od našeho krále koloběžky Viktora Jelínka. Popisoval v něm mimo jiné, jak se setkal s Iljušinem v protismětu na naprosto nečekaném a velmi odlehlém místě od naší trasy a co následovalo a že Iljušin sebou neměl svůj bílý polštář a spoustu dalších věcí. Byl napsán velmi vtipně a dobře, no prostě myslím, že tento dopis bude patřit do zlatého fondu našich Ebidokumentů.

A potom už hupky dupky do našeho spacákového pelíšku. Celý den mne dneska pobolívala záda vedle levé lopatky a tak mi nezbývá než doufat, že se to v následujících dnech uklidní.

Dobrou noc!

Moje
spící
Jájinka

Šestá etapa

Pátek 3.8.2012

(délka 67,35 km; max. rychlost 61,6 km/h; průměr 17,9 km/h)

Nastala pro nás poslední etapa spanilé jízdy od hvězdárny ke hvězdárně, kdy budeme aktivně šlapat na kole. Opět všichni vstávají brzy, jsou prostě nezničitelní přesně v duchu Ebikodexu, že totiž Ebicyklista umírá o něco později než naděje.

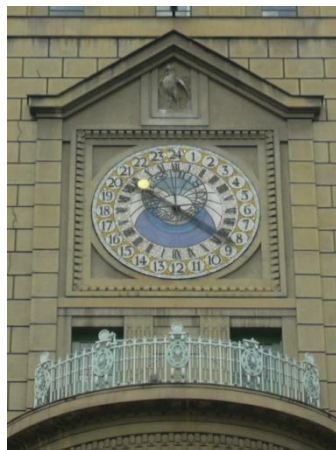
Probudili jsme se tedy s Jájuškou už v 7:30, posnídali ranní kávu (já) a čaj (Jája) z našeho Ebibufetu, skvělého vynálezu Matena a odjízďeli asi v 8:30. Přišel se s námi rozloučit pan Prudký a potom jsme už nasedli na sedla našeho dvouoře a hurá směr Grygov. Na prostějovském náměstí jsme si ještě stihli prohlédnout zdejší orloj, jeden ze čtyř v naší republice. Ještě v Prostějově jsme špatně odbočili a málem se dostali až na dálnici na Olomouc. Za Prostějovem se k nám potom přidal Mirek Koráb a tak nám ta cesta ubíhala společně docela hezky, protože ve dvou se to lépe táhne.

I naše věrní oři se probouzejí

Poslední úprava a můžeme jet

Orloj na prostějovské radnici

Tandem na cestách

V Grygově jsme odbočili z hlavní silnice doprava a při přejezdu železničního mostu jsme při pohledu do kolejiště zjistili, že rovnoběžky se skutečně v nekonečno sbíhají!

Soukromá hvězdárna pana Motáně v Grygově je moc hezká a je vidět, že se tomuto pánovi podařilo, na rozdíl od pana Vorlického, svůj ušlechtilý koníček s podnikáním spojit a udělat tuto hvězdárnu jako atrakci pro hosty své restaurace. Jeho observatoř je vybavena jednak dvojicí dalekohledů na fotografování na paralaktické montáži umístěné v kopuli a dále dřevěným skládacím Dobsonem o průměru 35 cm z produkce Libora Lenži. Milan Antoň, jako vynálezce a znalec tohoto typu dalekohledů, na něm sice našel některé věci, které by sám udělal jinak, ale je fakt, že jeho osobní laťka je převelice vysoko. Pro mne by se jednalo přesně o ten typ přenosného

Důkaz sbíhavosti rovnoběžek

dalekohledu, který se dobře hodí na cestování. Pohledy do nebe s ním musí být určitě moc hezké, zejména když je k dispozici temná obloha. Pan Motáš je velice příjemný člověk, který se čile zajímal i o náš tandem a je škoda, že jsme neměli moc času, abychom v jeho pohostinné náruči mohli setrvat déle.

V Podlesí si pan Motáš splnil svůj sen

Srdečné setkání s panem Motáněm

Do hospůdky vede úplná slavnobrána

Milan Antoš a Hynek Olchava prohlíží dalekohled z produkce Libora Lenži

Autoportrét

Hospůdka v Podlesí dává krmi tělu i duchu

Kopule není jenom na koukání ven

Dobson je na pokoukání, toto na fotografování

Hlavní teleskopy observatoře

Ventilky našich kol dále opisovaly epicykloidy blížící se cykloidám ve směru na Velký Týnec, Velkou Bystřici a potom do velkého kopce až na hvězdárnu v Lošově. Po té, co původní olomoucká hvězdárna ve Slavoníně padla za oběť výstavbě dálnice a její šestimetrová kopule byla na místě spálena (toto já osobně považuji za zločin hodný kriminálního), se hvězdárna v Lošově stala hlavním stánkem astronomie v krajském městě Olomouci.

Je to hvězdárnička, která sice neoslňuje svojí velikostí, nebo okázalostí, která však zcela oslní fandovstvím a zapálením členů místního sdružení astronomů, které vede Iva Skokánková a její dcera Tamara. Ale i všichni ostatní, se kterými jsme měli tu čest se zde setkat, velcí i malí byli naprosto báječní. Před nájezdem Ebicyklistů podnikli příslušná přípravná obranná

Sluneční hodiny v Grygově ukazují nečas

opatření a obehnali svou hvězdárnu neproniknutelnou zdí s odstrašující modrou barvou a rovněž zbudovali dokonce i vodní příkop s krokodýlem, ke kterému se nebylo radno přibližovat. Přivítala nás salva papírových koulí vedená převážně ze štěrbin kopule, kterou bylo možno pohotově otáčet na všechny strany, podle toho odkud se právě blížil roj Ebicyklích božích hodovníků, a srdnatý ryk, že svoji placatou Zemi kolařům nedají. Do nezávidění hodné situace se dostali především Ilja Šín s Viktorem Jelínkem, kteří se jako členové Lošovské společnosti snažili na jednu stranu hájit hvězdárnu proti nájezdu chtivých Ebicyklistických hord, současně však pomáhali hvězdárnu jako řádní pasovaní členové Ebicyklu ztéci. A tak byli ostřelováni ze všech stran. Nicméně nakonec se nám, Ebicyklistům podařilo hrdinnou obranu hvězdárny prolomit a dostat se k lahodným buchtíčkám v klubovně pod kopulí. Kdybychom zvolili taktiku vyhladovění dobývané pevnosti, zcela určitě bychom nepochodili. Nakonec jsme však úspěšně plenili zásoby my a nad štěrbinou zavlála standarda naší skupiny - Zazel. Statečným obráncům, obránkyním i obránčatům však patří veliký dík, čest, sláva i uznání, protože žádná jiná hvězdárna se nebránila tak srdnatě, jako právě tato astropevnost na kopci nad Lošovem.

Před hvězdárnou v Lošově nás s úsměvem uvítal Iljušín. To jsme ještě neměli tušení do jak strašidelné léčky nás láká

U opevněného vchodu jsme se dostali do těžké palby papírových koulí.

Z boku byla tato astropevnost chráněna vodním příkopem i s krokodýlem a zezadu zase neprostupnou zdí

Rozpoutala se hrozná bratrovražedná, sestrovražedná, strýcovražedná a tetovražedná řež

Chrabří obránci se zapsali nesmazatelným písmem do naší letošní spanilé jízdy

Po boji jsou všichni bratři (i sestry)

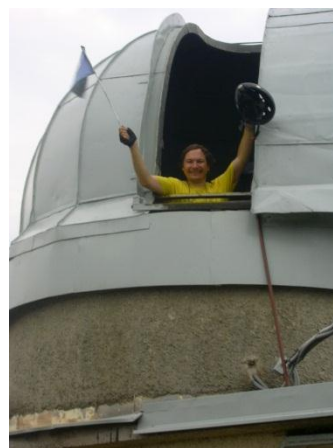
Hvězdárenský Celestron

Olomouc jako na dlani

Neodolatelná voňavá dobrota

Huráááá!
Opět jsme
slavně
zvítězili!

No a potom jsme ujížděli z kopce dolů přes Lošov, prohlédli si zámek ve Velké Bystřici i s přílehlým tajuplným sklepením a dále pokračovali přes Vacenovice do Penčice. Zde jen krátká poznámka k právě probíhající sklizni obilí na úrodné Hané.

Zámeček ve Velké Bystřici
i s tajuplným sklepením

Nejkrásnější
pohled na
svět je prý
ze sedla oře.
Ale určitě
z toho
našeho,
protože ve
dvou se to
lépe táhne!!!

Na úzkou silnici proti nám vyjel z přílehlého pole kombajn, který svou žací lištou zabral úplně celou šíři vozovky. Uhýbali jsme mu s naším tandemem jak to jen šlo, až hluboko do škarpy plné kopřiv, načež těsně před námi, aniž by nám dal ten kombajnér jakékoliv znamení, uhnul ze silnice na sousední pole. Prostě si nás vychutnal, jak jsme se prodírali s krátkýma cyklokrat'asama kopřivama. Jáju to bezohledné chování nanejvýše rozohnilo a protože ten darebák byl už mezi tím zase někde daleko na poli, vycinkala sousednímu družstevníkovi, který jen bezradně rozhazoval rukama. Doufám, že se zde uplatní zákon zachování nasranosti, kdy je její celková výše sice v čase stále konstantní, lze ji však předat a rozdělit na více osob.

Takže zatímco se Jáji ulevilo, věřím, že prostřednictvím tohoto postiženého a nevinného zemědělce se alespoň část přenesle později zpětně na toho kombajnéra.

A potom jsme již přes Čekyni dorazili do Přerova, města strojírenství a optiky, protkaného relativně hustou sítí cyklostezek, avšak bohužel vesměs nevalné kvality.

Na přerovské hvězdárně nás uvítali místní astronomové už před branou a nabídli nám občerstvení nachystané uvnitř hvězdárny. Prohlédli jsme si pozorovatelnu vybavenou dvěma unikátními dalekohledy. Tipoval jsem, že vidlicové montáže jsou, stejně jako odsuvná střecha, výrobkem přerovských strojíren a optika je z Meopty Přerov. Leč chyba lávky. S tou střechou jsem to trefil a s těmi montážemi asi také, ale optika pochází některá z Carl Zeiss Jena a jiná z různé vojenské techniky. Zajímavý byl velice krátký zrcadlový dalekohled o průměru asi 40 cm, který však nebyl doopravdy nikdy v provozu. Pochází prý původem z vojenského reflektoru ze druhé světové války z Vermachtu a prý z něj kdysi chtěli udělat Maxutov Cassegrain a tak do menisku vyvrtali díru. Nicméně člověk, který se tomuto přístroji věnoval a propočítal celou optickou soustavu bohužel zemřel a tak dalekohled zůstal nedokončen. Myslím, že se už asi nikdy nedokončí, protože dalekohledy tohoto kalibru lze již v současnosti pořídit za relativně přijatelné peníze. Nicméně docela by se nabízela například možnost, zpracovat toto téma v rámci nějaké diplomky, kde by student prokázal, že záludnostem a tajemství optiky rozumí a že si s ní umí hrát.

Budova hvězdárny v Přerově

Dalekohledy v netradičním paralelním uspořádání

V popředí objektiv 15 cm refraktoru Carl Zeiss

Jeden z pamětníků a zakladatelů hvězdárny

Unikátní optika z vojenského reflektoru

Spolupracovníci jsou kořenem každé hvězdárny a bez nich by to prostě nemohlo fungovat

Zrcadlo s velmi krátkým poloměrem křivosti

A tímto pro mne a pro moji Jájušku cestování na kole pro letošní rok na Ebicylu skončilo. Tvar celé trasy letošní spanilé jízdy připomínal džbáněk a odtud také byl odvozený jeho název. Takže my jsme tedy zvládli objet džbáněk celý, ale bez ouška.

Opouštíme našeho dvouoře naloženého u přerovské hvězdárny do vozové hradby

U hvězdárny jsme naložili naše dvojkelo do vozové hradby a odjeli jsme z Přerova vlakem do Brna. Zde nás večer čekalo setkání s naší Verunečkou beruškovitou, která byla dočasně „vypnutá“ u naší hodné babičky v Řečkovících. Ještě jednou bychom rádi na tomto místě naši babičce moc a moc poděkovali. Zatímco my jsme jezdili na kole, stihla naše brebentilka přečíst Staré řecké báje a pověsti a rovněž Staré pověsti České. Bylo to moc prima setkání, jenom bylo trochu krátké, protože už dopoledne Verunečka naše odjíždí na píditeleský tábor Lipky do Tavíkovíc. Nicméně i Jájuška si tohoto tábora také trochu užila. Má být tématicky zaměřený na starou Čínu, takže berušce šla do tří hodin do rána z plátna hopsafráček v čínském stylu.

Sedmá etapa

Sobota 4.8.2012

(délka 0,00 km; max. rychlost 0,0 km/h; průměr 0,0 km/h)

Jak je vidět z výše uvedené statistiky, dnes jsme najeli přesně čistou nulu. Namísto kolmo, jsme totiž dnes cestovali toliko autem.

Loučení s naší Verunečkou Beruškou Brebentilkou, myšičkou naší zlatou

Verunečka nám odjíždí spolu s Kačenkou a dalšími kamarády na tábor Lipky

Dopoledne jsme předali naši Veroničku na táborovou výpravu do Tavíkovíc a odpoledne jsme potom zamířili do cílového místa naší letošní spanilé jízdy a hlavního sklěpku Ebicylu, do Blatnice pod Svatým Antonínkem.

Když jsme přijeli na místo, začínala právě v kulturním domě přednáška našeho polního hejtmána Jury Grygara věnovaná Galileu Galileimu. Tato přednáška byla velice zajímavá a já docela lituji, že neexistuje záznam této přednášky, docela rád bych si ji poslechl ještě jednou. Rozebírala Galileiho vztah ke Koperníkovi, Keplerovi i k Tychnovi Brahe, jeho proces vedený svatou inkvizicí, vztah Galilea k papežovi a dotkla se též vztahů mezi lidmi různých vrstev a předsudků, které panovaly v tehdejší společnosti a které se vlastně v určitých směrech nezměnily dodnes.

Tato hejtmánova přednáška byla jedna z vůbec nejzajímavějších přednášek, jaké jsem měl v poslední době možnost slyšet

Na závěr letošní spanilé jízdy zavítala mezi nás také naše markytánka Katarína Žilinská

No a po přednášce se celá naše Ebicyklistická obec odebrala do sklípku, kde pro nás náš mistr vinař Baltnický Jura Cáb, spolu se svojí paní a bratrem připravili podmínky pro důstojné zakončení letošního ročníku Ebicyklu.

Poslední večeře

Před sklípkem

A takto to dopadne, když se zaparkuje auto pod lampou. Znamení toho, že na Ebicykl se má jezdit zásadně na kole a nikoliv autem.

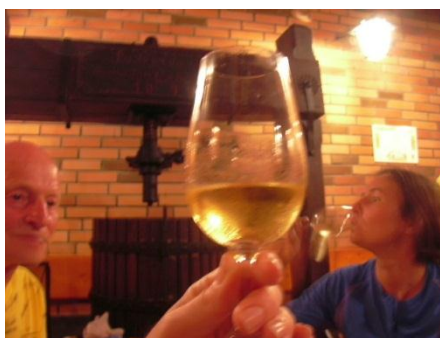
Náš polní hejtmán v oficiálním proslovu zhodnotil letošní končící ročník spanilé jízdy, připili jsme si kosmickým Blatnickým Roháčem ročníkem 1999 a bylo opět moc dobré. Je až neuvěřitelné, jak velikou zásobou tohoto vynikajícího archivního vína musí náš mistr Blatnický Jura Cáb oplývat. Na tomto víně není podle mne vůbec potřeba oceňovat, že vůbec vydrželo tak dlouhou dobu, protože bylo opravdu velmi lahodné. Náš mistr Blatnický Jura Cáb je prostě skvělý pan vinař. Alchymisté ze dvora císaře Rudolfa, kteří sice dokázali také vyrobit různé úžasné věci, mohou ale jen blednout závistí, protože oproti našemu mistru Blatnickému jsou úplní břídilové.

Počáteční rojení Ebicyklistů ve sklěpku

Slavnostní hejtmánův závěrečný proslov

Přípitek slavným Blatnickým Roháčem 1999, jehož zásoby jsou snad nevyčerpatelné

Pod palcátovou taktovkou Sira Zdeňka Štorka jsme zapěli závěrečný pokřik Ebicyklu a tím byl 29. ročník spanilé jízdy astronomů od hvězdárny ke hvězdárně oficiálně ukončen.

Po té, již mimo oficiální protokol, zapěl Ilja Šín alias Iljušín, svou variaci pokřiku na nápěv Pilky a sklidil za to opět převeliký aplaus. No a nakonec jsme s Karlem Hájkem dokonce zvládli téměř nezpívatelnou hymnu Ebicyklu na nápěv Ej Uchněm.

Slavnostní pokřik po kterém následovala Ebihymna. Ve sklěpku zvládneme cokoli.

Podpisová akce na Mirkovi Korábovi

Mistr blatnický Jura Cáb rozlévající

Mezi tím jsme se všichni podepisovali na tričko oslavenci Mirkovi Korábovi, rozléval se Rýnský Ryzlink a různé další dobré moky ze zásob bratří Cábů a plenění probíhalo plnými doušky.

A tak v družné náladě ubíhal večer, nakonec jsem vzal kytaru, kterou jsem si přivezl z Brna, a hráli jsme a zpívali až asi do dvou hodin do rána, kdy jsme někteří z nás zjistili a experimentálně ověřili, že Galileo Galilei měl pravdu, když prohlašoval, že se Země opravdu točí. A já bych řekl, že měli pravdu i ti v Lošově, když hájili názor, že je Země placatá, tedy alespoň tady u nás na Moravě.

A cestou do naší nocležní tělocvičny jsem si ještě zapěl:

Ólalí, ještě mám fůru času, mám fůru času a tak spím na EBÍÍÍ...

A hrálo se a zpívalo a pilo...
A dobře nám všem bylo.

Ebilog

Neděle 5.8.2012

(délka 0,00 km; max. rychlost 0,0 km/h; průměr 0,0 km/h)

Ráno nás probudila bouřka. Venku lilo jako z konve a tak jsem docela litoval ty, kteří se potřebovali dopravit po vlastní ose někam na vlak, a myslím, že spousta Ebicyklistů si za těchto podmínek nechala vlak raději ujet.

Ráno v tělocvičně v Blatnici

To co pro galaktického stopaře znamená
ručník, je pro našeho Iljušina polštář

Nejen naše bujné oře postihují defekty

Za pár chvilse již stane
Ebicykl 2012 minulostí

So, good bye and see you next year!

A i když posléze pršet přestalo, tak osud nás stejně nechtěl pustit z pohostinné náruče Blatnice pod Svatým Antonínkem. Zjistili jsme totiž, že právě zadní kolo naší vozové hradby sedí na ráfku. Výměna kola za rezervu však proběhla úspěšně a tak jsme se nakonec přeci jen vydali společně s vozovou hradbou do veselí za Petrem Kaděrkou, u kterého nám včera večer schovali do garáže náš tandem. Petrovi tímto děkujeme za nocleh našeho dvouoře a Jirkovi Krejsovi a Honzovi Balíkovi zase za dopravu našeho tandemu na místo.

Poslední dotyk s Ebicyklem jsme zaznamenali ještě cestou domů ve Vracově, kde jsme dojeli Boženku Štaudovou, která zde cestovala po vlastní ose do Kyjova.

My jsme potom dojeli do Troskotovic, kde jsme si vyzvedli od Jájíných rodičů našeho malého myšáčka Jand'ulku. A setkání to bylo vskutku krásné.

Je zajímavé sledovat, jak se během posledních let v naší republice znatelně rozšířila síť cyklostezek, z velké části díky EU. Je to potěšitelné a věřím, že se do budoucna tento trend udrží.

Posledním setkáním na letošním
Ebicyklu byla Boženka Štaudová

Po našem návratu náš Honzík trumfnul
v radování i Elišku

Zatímco jsme byli na cestách, vyrobili
Honzíček s dědečkem Honzou také
vozidlo na vlastní pohon

Na druhou stranu se mi zdá, že lidové hvězdárny se u nás potýkají se stále většími existenčními problémy. Souvisí to zřejmě se skutečností, že se jim v poslední době dostává finančních prostředků v čím dál tím menší míře a mnohdy jsou drženy nad vodou jenom díky partě nadšenců, kteří se navzdory nepřející době snaží svoji královskou vědu pěstovat. Ale mají to čím dál těžší. Nezbývá než věřit, že pomyslnou štafetu možná alespoň z části převzmou nové soukromé hvězdárny, ale zejména, že se k astronomii podaří přitáhnout více mladých lidí a nabídnout jim na hvězdárnách v klubovnách a u dalekohledů něco víc, než co jim dovede nabídnout internet a sezení u počítače. Dokud jsou v naší republice hvězdárny, mají celý vesmír na dosah ruky. Zářným příkladem, jak se to má s mladými dělat, může podle mne být například hvězdárna v Lošově.

Dvacátý devátý ročník Ebicyklu skončil a nám nezbývá, než se těšit na Rej Ebicyklu, kde se s Jájuškou opět setkáme s většinou našeho fantastického Ebinároda.

Z.D.E.